

PÕHISEADUSLIKU ASSAMBLEE

kaheksas istung

26.oktoober 1991.a.

Juhataja T. Anton

Juhataja: Tere hommikust. Palun istuge oma kohtadele, kohaloleku kontroll. Kohal on 23 assamblee liiget, aga ilmselt need 23 on parimad ja ma usun, et tänane tööpäev läheb meil korda. Härra Hallaste, palun kõnepulti, me jätkame sealt, kus me eile lõpetasime. III toimkond ja põhiprobleemide läbiarutamine ja hääletamine.

I. Hallaste: Lugupeetud Põhiseadusliku Assamblee liikmed. Ülejäänud kaks hääletamist on mõlemad suhteliselt lihtsad. Kõigepealt § 67 lg. 1. Küsimus on selles, kellel on õigus esitada arupärimist. Põhitekstis on loetud vabariigi valitsus, valitsuse liikmed, panga president ja teised kõrgemad riigiametnikud. Toimkonnas tehti ettepanek lisada siia loetelusse riigivanem ja Riigikogu juhataja, kusjuures riigivanema panemine peaks toimuma ainult sel juhul, kui riigivanema valib parlament ja toimkond tahaks teada Põhiseadusliku Assamblee arvamust, kas nende isikute ring, kelle poole on õigus pöörduda kirjaliku arupärimisega, on fikseeritud nii nagu põhitekstis on §-s 67 lg. 1, või peaks seda ringi laiendama.

Juhataja: Tänan. Palun, millised on küsimused III toimkonnale, Härra Hallastele selle probleemiga seoses? Küsimusi ei ole. Aitäh. Palun sõnavotud.

T. Käbin: Lugupeetud juhataja, lugupeetud ettekandja! Ma tahaksin rõhutada, et valitsus kes on moodustatud seadusandliku kogu poolt, on aruandev seadusandliku kogu ees ja kõikides küsimustes on võimalik pärida aru valitsuselt.

Arupärimise institutsioon ei ole mõeldud selleks, et samas korras pärida aru Riigikogu enda koosseisu kuuluvatelt isikutelt või presidendilt. Selleks on teised võimalused ja ma leian, et põhiteksti redaktsioon on õige ja tuleks hääletada selle poolt. Täna.

Ü. Aaskivi: Lugupeetud kolleegid, ma tahaksin täiendada ja öelda, et nimetatud probleemi arutati ka III ja IV toimkonna ühisistungil, kus kõik peale ühe istungist osavõtja toetasid põhiteksti. Aitäh.

Juhataja: Aitäh. Lugupeetud kolleegid, teeme veel kord kohaloleku kontrolli, e sest hilinejaid on nii palju, et aparaat k läheb kuumaks. Palun kohaloleku kontroll. Kohal on 34, aitäh.

Niisiis, kes soovib veel sõna probleemis, mida kajastab § 67, kelle poole pöörduda arupärimisega. Sónavõtte rohkem ei ole. Härra Hallaste, palun veel kord pulti, võib-olla on teile veel küsimusi, siis me asume hääletamise juurde. Küsimuse esitamiseks on sõna Lauri Vahtrel.

L. Vahtre: Võib-olla ma olen selles ebakompetentne, kuid ma ei saanud aru, sest siin on justkui mitu alternatiivi, on need eri küsimuste? Praegu on küsimus selles, kelle poole selle arupärimisega pöörduda jne. Valitsusel on õigus siduda Riigikogule esitatud eelnõu usaldusküsimusega, kas see nüüd oleneb kuidagi sellest?

I. Hallaste: Vabandust, see eraldi ~~teema~~ teema, Häda on ~~see~~ selles, et fax on läinud kaduma kaks rida. Ja number 11 on ka vahelt puudu.

E. Leisson: Lugupeetud härra juhataja, lugupeetud Illar Hallaste! Arvestades nüüd neid kõlavaid sõnavõtte, kas te ei peaks otstarbekaks lõpetada see esimene lõik niimoodi: "ja teiste kõrgemate täitevvõimu riigiametnike poole". Siis oleks ta selgelt ka määratletud, et see on

täitevõim.

Juhataja: Lugupeetud kolleegid, ma vabandan küsija ja vastaja ees, kuid tuletan meelde, et kõik ettepanekud tuleb esitaja teematoimkonnale. Kes arutab need läbi, võtab arvesse või lükkab tagasi. Kui ettepanek on lükatud tagasi ja selle tegija ei nõustu selle lahendusega, on tal õigus appelleerida täiskogu poole. Täiskogu istung ei saa olla selleks töövormiks, et iga üks esitab neid mõtteid, mis tal teksti lugedes parajasti meelde tulevad. Lugupeetud kolleegid, täiendame reglementi.

E. Leisson: Mul oli mulje, et me oleme siia tulnud loovaks tööks.

I. Hallaste: Ma vastaksin sellele küsimusele. Ma ei pea õigeks piirata ametnike ringi ainult täitevõimu esin-gajatega, aga näiteks kohtunikule või õiguskantslerile või riigikontrolörile, kes pannakse ametisse Riigikogu poolt, on õigus teha järelepärimist, ja ~~see~~ seda fikseerib praegune tekst. Kui me paneksime täitevõimu, siis me õiguskantsleri käest ei saaks midagi küsida.

Juhataja: Aitäh, kas on veel küsimusi või soovib veel keegi sõna. Küsimusi rohkem ei ole, sõnasoovijaid ka rohkem ei ole. Härra Hallaste, palun selgitage, kuidas me hääletame, kas tegemist on kahe konkureeriva ettepanekuga või on võimalik formuleerida üks küsimus ja vastata vaid sellele.

I. Hallaste: Ma loodan, et on võimalik formuleerida § 67 esimese lõigu hääletamine ühe küsimusena ja see küsimus kõlaks nii: kes on selle poolt, et arupärimisega, kirjaliku arupärimisega võib pöörduda valitsuse, valitsuse liikmete panga presidendi ja teiste kõrgemate ametnike poole, nii nagu see on sõnastatud põhitekstis.

Juhataja: Me asume kohe hääletama, kuid hetkeks veel

tähelepanu ja palun härra Hallastet veel kord korrata seda küsimust, millele me hääletamise teel hakkame vastama. Kes on selle poolt, et on õigus pöörduda kirjaliku aru- pärimisega vabariigi valitsuse, valitsuse liikmete, panga presidendi ja teiste kõrgemate riigiametnike ~~riik~~poole, nii nagu see on sõnastatud § 67 esimese lõigu põhitekstis.

Juhataja: Hääletame. Poolt 33, vastuhääli ei ole. See küsimus on tõesti selgeks saanud.

I. Hallaste:Meie toimkonna poolt on jäänud vaid viimane alternatiiv, punkt 12. See ei tule hääletamisele, on keeleline küsimus. Nii otsustas eile Assamblee juhatus. Ja see viimane punkt on seotud eelnõudega, mille valitsus seob usaldusküsimusega. Pohimõtteliselt on võimaliku kaks erinevat lahendust. Üks lahendus on esitatud põhitekstis. Valitsusel on õigus esitada Riigikogu poolt tagasilükatud eelnõu teistkordsele hääletusele, sidudes selle usaldusküsimusega, mitte varem kui järgmisel päeval. Eelnõu tagasilükkamisel astub valitsus tagasi. y Põh mõtteliselt teine võimalus on toodud välja alternatiivina, valitsusel on õigus siduda Riigikogule esitatud eelnõu usaldusküsimusega. Kui eelnõu vastu ei ole Riigikogu koosseisu enamus, siis loetakse eelnõu vastuvõetuks.

Ja kolmas sellega kaasnev alternatiiv oleks, et jätta see küsimus üleüldse põhiseadusest välja. Kusjuures, kui see läheb põhiseadusest välja, siis seda küsimust ilmselt ei ole võimalik kirjutada ka Riigikogu kodukorda, sest igal juhul ta hakkab muutma kas hääletuse korda Riigikogus või valitsuse tagasilükkamise korda. Ma selgitaksin lühidalt nende kahe võimaluse sisulist erinevust. See variant, mis on antud põhitekstis loob olukorra, kus valitsus võib esitada mingi eelnõu, sidudes selle usaldusküsimusega ja hääletamise kord meil on poolthälteenamusega- enam poolt kui vastu, ja kui selles

korras lükatakse eelnõu tagasi, siis see tähendab seda, et valitsus on ka ametist kohe lahti. See tähendab, selle loiguga kergendatakse valitsuse tagasikutsumise korda. Kusjuures, seda saab teha ainult valitsuse enda palvel või nõudel. Peet Kask toetab vastupidist. Valitsus võib siduda mingi eelnõu usaldusküsimusega ja sellega muutub eelnõu vastuvõtmise kord. Kui tavaliselt kõik eelnõud võetakse vastu poolthääletusega, siis usaldusküsimusega seotud eelnõu võetakse vastu siis, kui tema vastu ei ole valitud koosseisu enamus. Sisuliselt rakendub see range kord, mis on valitsuse tagasikutsumisel, ka eelnõude vastuvõtmisel. Toimkonna enamus pooldas põhivarianti, st. valitsusel on õigus tellida endale usaldushääletus ja teha palju kergemal viisil, kui on tavaline usaldushääletuse kord, kui ta seda ise tahab. Toimkonnas leiti, et kui läheb läbi see teine alternatiiv, et eelnõude vastuvõtmiseks rakendatakse täiesti uut korda, siis see omamoodi võib teha mõttekuks varasemas öeldud põhimõtte, et eelnõud võetakse vastu poolthääletusega, rohkem poolt kui vastu. Valitsus hakkab kõiki olulisi küsimusi siduma usaldusküsimusega ja olukorda, kus mingi eelnõu vastu oleks valitud koosseisu enamus, praktiliselt ei teki ja valitsus hakkab lihtsalt läbi suruma oma neid eelnõusid, mis talle tunduvad endale olulisemad. Toimkonna enamus leidis, et peaks selle 4. loiguga kergendama valitsuse tagasiastumise korda, et see võiks osutada vajalikuks siis, kui valitsus on vähemusvalitsus ning Riigikogu ei võta vastu valitsuse poolt esitatud eelnõusid ja lükkab neid järjest tagasi. Valitsus omakorda neid ellu viia ei saa ja valitsus käib välja selle ähvarduse, et tegemist on eelnõuga, kus on tegemist usaldushääletusega, kui te seda nüüd vastu ei võta., siis sellega seoses me astume tagasi, või sellega me oleme juba tagasi astunud. Ning see

paneb opositsiooni mõtlema, kas ta on valmis võtma endale vastustuse valitsust ise moodustada, k või laseb ta selle eelnõu valitsusel ikkagi läbi minna. See on oluline siis, kui on tegemist väga erinevatest erakondadest koosneva Riigikoguga, kus enamusvalitsuse kujundamine on ~~raske~~ raske ja kus on ka võimatu saada Riigikogu enamuse hääli, selleks et valitsust saaks tagasi kutsuda ja hakata uut valitsust moodustama. Alternatiivi 2 läbimine oleks väga ohtlik tulevasele Riigikogule, see võiks luua olukorra, kus järjest hakkab valitsus esitama eelnõusid selle korra järgi ja sellisel juhul pole mõtet isegi mitte arutada seda või hääletada Riigikogus, nad lihtsalt lähevad läbi, kuna see kord, et kui eelnõu vastu ei ole Riigikogu koosseisu enamus garanteerib vastuvõtmise - eelnõu läheb muutmatul kujul läbi ja võetakse vastu. Arvata, et valitsus on meil väga eetiline, et võimalust siduda see usaldushääletusega, kasutatakse ülimalt harva, ei ole põhjust. Me ei tea, kes on järgmises valitsuse, ei tea, kes on ülejäärmiste valimiste järel riigis, milline erakond või valimisliit selle valitsuse moodustab, ja põhiseadusega peame garanteerima tingimused, et ükski, kes see ka ei oleks, igal juhul demokraatia säiliks. Aitäh.

Juhataja: Kas Assamblee liikmetel on küsimusi?

Ü. Aaskivi: Lugupeetud kõneleja, lugupeetud kolleegid!

Mul ei ole küsimus, mul on ettepanek härra Hallastele, et ta selgelt saalile ütleks, k millise paberi peavad praegu ette võtma, sellepärast et III toimkonnalt on üks eelnõu faxi teel, teine paljundusest. Just seesama § 77 neljas lõik on faxix täiesti kadunud ja seetõttu, ma tean, saalis praegu inimesed ei saa üldse aru, millest käib jutt.

I. Hallaste: Ette tuleks võtta tekst, kus pealkiri- Põhiseaduse peatükkide uus redakstioon. III toimkond!

Ja siin

Ja siin §-s 77 on lõige 4 olemas, ta redakstioon 19.oktoobrist 1991 anno Domini. Selle redakstioon ei ole kõige parem, siin on tegemist puht keelelise küsimusega ja seda ma ei tahaks praegu arutada. Põhitekst on sõnastatud selles tekstis, mille lõpus on III toimkonna laekunud ettepanekute loetelu ja teksti enda all on kuupäeva 19. oktoober, seal on § 77 lg. 4 olemas. Alternatiiv on sõnastatud teise lehe peal, kus on III toimkonna alternatiivid, ja seal on jällegi faxis läinud kaduma esimene rida ja paragrahvi number, küll aga teine alternatiiv on selgelt olemas, see on tekst, mille esimene lehekülg kannab pealkirja, "III toimkonna alternatiivid". seal on punkt 2 täiesti selgelt sõnastatult olemas.

On kaks teksti, üks on, mille peale on kirjutatud 25. oktoober 1991, sealt te leiata üles § 77 lg. 4 põhivariandi ja teine tekst kannab pealkirja "III toimkonna alternatiivid" ja selle paki viimane leht kannab kuupäeva 22. oktoober 1991.

Juhataja: Loodetavasti on selge, milliseid tekste silmas peetakse, aitäh selle selgituse eest.

L. Vahtre: Mul on selline küsimus. Minu meelest usaldushääletus parlamendis on hilisem institutsioon ja usalduse avaldamine on saanudki alguse sellest, et parlament lükkas kunagi Inglismaal tagasi ühe valitsuspoolse seaduse eelnou, mille peale valitsus ametist lahkus. Nüüd ma näen, et eelnou sidumise usaldusküsimusega on tehtud ainult valitsuse privileegiks ja parlament peab selles samas asjas eraldi usaldushääletuse organiseerima. Kas te ei arutanud seda, et usaldusega võiks eelnoud siduda ka parlament.

I. Hallaste: Parlamendil on võimalik avaladada valitsusele umbusaldust ja sellest räägib § 77 lg. 2. ja lg. 1. Lõige üks ütleb, et Riigikogu võib oma koosseisuga avaldada umbusaldust peaministrile või ükskõik millisele ministrile ja lg. 2 seletab, kuidas see toimub.

Kui Riigikogu tahab omaalgatuslikult hakata avaldama valitsusele usaldust, siis seda reguleerib § 77 lg. 2. Algatuseks peab esinema kirjaliku nõudega 1/5 Riigikogu koosseisust ja mitte varem kui järgmisel päeval tuleb küsimus otsustamisele ning see hääletatakse ja see on seotud mingi konkreetse eelnõuga. Toimkond teeb ettepaneku lihtsustada valitsuse tagasikutsumise protseduuri.

Juhataja: Härra Lauri Vahtre teine küsimus, palun.

L. Vahtre: Ma tahan lihtsalt jätkata, miks peaks olema niimoodi, et Riigikogu saab omal, initsiatiivil valitsusele avaldada umbusaldust üldse, aga mitte mingi eelnõuga seoses. Minu meelest tooks see asjatuid poliitilisi tagajärgi.

I. Hallaste: Umbusaldu valitsusele on väga tõsine akt ja selleks on eraldi kord, mis on raskem kui valitsuse ametisse kinnitamise kord, sellisele seisukohale jõudis toimkond. Mingisuguse eelnõuga asja sidumine tähendab toimkonna arvates valitsuse tagasiastumise korra lihtsustamist, seda võib olla vaja siis, kui asi on läinud umbe, kui Riigikogu ei ole nõus kinnitama esitatud eelnõusid, valitsus ei saa viia ellu oma poliitikat, samas aga Riigikogus ei jätku neid hääli, kes oleksid valmis hääletama valitsuse tagasikutsumise poolt, et saaks rakendada § 77 lg. 8.

Ja kuna valitsus astub tervikuna tagasi, siis ei ole see küsimus mitte ainult ühes eelnõus, vaid valitsus on astunud tervenisti tagasi kõigi tulevaste eelnõude jaoks ning siin ongi kaks erinevat korda. Üks on § 77 lg. 2 ja teine lg. 4. Loomulikult, kui valitsusele umbusaldust avaldatakse, öelda ka maha, et valitsust ei usaldata sellepärast, et ta ei viinud ellu seda ~~ku~~ ja seda seadust, mille Riigikogu on vastu võtnud ja on käitunud selles või selles küsimuses ebaeetiliselt, seda kõike on võimalik öelda, kuid

põhiseaduses fikseeritakse erinevad korrad, mis seda asja puudutavad. Põhimõte on selle, et kui Riigikogu ise tahab algatada umbusalduse küsimust, siis sellisel juhul tuleb rakendada § 77 lg.2 korda. Lihtsustatud korda võib tellida välja ainult valitsus, selleks et riik võiks väljuda sisepoliitilisest kriisist.

Juhataja: Aitäh, palun kas on veel küsimusi. Küsimusi rohkem ei ole, aitäh härra Hallaste. Sõna saab härra Kask, palun.

P. Kask: Austatud härra juhataja, kallid kolleegid! Ma oleksin võinud ka küsimuse esitada härra Hallastele, aga ma eelistan siiski lihtsalt selgitada. Mina ei näe erilist mõtet sellel põhiteksti sissepanekul, sest valitsus saab niikuinii ähvardada, et ta astub tagasi, kui mingi tema tähtis eelnõu tagasi lükatakse. Ja valitsusel on niikuinii võimalus tagasi astuda. Miks ta peaks kasutama seda paragrahvi, mina ei näe mingisugust põhjust. Ja ma ei tea ka ühtegi riiki, kus asi oleks põhiseaduses kirjas. Aga tegelikult, miks ma pakkusin selle teise variandi. Selle taust on palju laiem, kui lihtsalt see variant umbusalduse küsimuses. Küsige ükskõik missuguselt politoloogilt, milline on meie ühiskonda kõige raskemini ähvardav oht, kui me valime parlamentaarse valitsemise vormi, ja ma olen praktiliselt kindel, et vastus on kõigil ühesugune, oht on see, et te saate omale nõrgad valitsused, mis kukuvad kord aastas või sagedamini ja mis ei suuda vajalikke reforme läbi viia, sest neil ei ole küllaldast toetust parlamendis. Selliseid olukor tunneb nii eesti ajalugu kui kogu maailma ajalugu, praegu on selline olukord Itaalias ja enne Teist maailmasõda esines laiemalt. Klassikalised näited on Veimari Vabariik, Saksamaa ja Prantsusmaa. Saksamaal kukutasid äärmised punased koalitsiooni, valitsusi lops ja lops, sest tsentri koalitsioonid olid nõrgad

koalisatsioonid olid nõrgad. Omal ajal ei olnud nad suutelised moodustama ka uusi valitsusi. Pikad valitsuskriisid ja nõrgad valitsused. Prantsusmaal kehtisid natuke teistsugused reeglid, valitsust oli natuke raskem kukutada, sest selleks oli vaja absoluutset häälteenamust, küll aga kasutas opositsioon teis meetodit, te lükkas valitsuse eelnõusid tagasi, sest seda oli kergem teha, kuna piisas lihthäälteenamusest. Ja lops ja lops lükati valitsuse eelnõud tagasi, valitsus ei saanud midagi teha ja ta oli teatud aja pärast sunnitud tagasi astuma. Teise ilmasõja järel on disainitud ka mitmed meetodeid selle ületamiseks. Saksamaa ajalugu on teatud mõttes põhiseadusliku ime tagajärg, et olukord nii kiiresti stabiliseerus. J Kaasaja Saksa valitsused on väga tugevad. Poliitiline süsteem on tugev ja kaugeltki mitte nii fragmenteerunud kui enne sõda. Sama kehtib ka Prantsusmaa kohta ja Prantsusmaal disainiti just see säte, mille mina välja pakkusin nüüd Eesti jaoks. Praktika näitab, et valitsus ei kasuta seda ülisageli. Valitsusel on selle kasutamine ohtlik, sest iga kasutamine tekitab parlamendi liikmetes teatud vastuseisu. Iga kasutamine muudab valitsust ebapopulaarseks, sest see on jõuvõtte ja kõik teavad seda. Ta kasutab seda vaid äärmisel juhul, kui asi tõesti tõsine ja raske ning on vaja läbi viia mingi reform. Me peaksime tegema põhimõttelise valiku, kas me hakkame otsima neid meetmeid parlamentaarsüsteemi nõrkuste vältimiseks, valitsuse positsiooni tugevdamiseks või me loobume sellest ja läheme edasi loosungiga, mida hr. Runnel pakkus. Kõige hullem, mis meil võib juhtuda, on bürokratiseerumine, ametnike valitsus. Ärme anname valitsusele mingisuguseid õigusi. Jutt ei ole mitte ainult umbusalduse sidumisest seaduseelnõuga, jutt on paljudest

teistest mehhanismidest, mille juurde me varem vóii hiljem peaksime jõudma. Ma vóin ainult mõned neist nimetada, mis mujal maailmas on kasutust leidnud. Meil on juba aksepteeritud künnis valimistel. See on just see, et parandada seda olukorda, vähendada fragmenteerumist parlamendis ja tugevdada valitsust.

Teiseks. Umbes 80%, vähemalt 80% parlamentaarsetest süsteemidest on niisugused, kus valitsusel on õigus vähemalt teatud tingimustel parlamenti laiali saata, eelkõige sel juhul, kui valitsusele on avaldatud umbusaldust.

Kolmandaks. Konstruktiiivse umbusalduse nõue. See disainiti Saksamaal ja see on leidnud kasutamist väga laialdaselt parlamentaarsetes riikides. See tähendab seda, et umbusaldust saab avaldada ainult valides uue peaministri.

Neljandaks. See on see, mis ma praegu rääkisin. Ja neid võtteid on veel ja ma arvan, et ülehonne ja üleülekomne päev on need, kus me peaksime ekspertidelt kõik need nõuanded välja imema, mis sinna suunda lähevad.

Need on argumendid teise variandi kaitseks. Täna.

Juhataja: Aitäh, hr. Kask. Hr. Uluots, palun.

Ü. Uluots: Ma räägina täna kohalt. Lugupeetud kolleegid, me kuulasime hr. Kase väga ilusat ja tarka juttu, kuid mina toetan hr. Hallastet. Elu on seda näidanud, et see on ainus lahendus antud situatsioonis. Hr. Kask tõi siin Saksa ime näite. Saksa ime seisis ainult selles, et suudeti kahe koalitsiooni süsteem, mitte aga 52 parteid, nagu meil on oodata. Ja kolmandaks, me ei ole üldse asunud veel IV toimkonna põhiküsimuse, presidendi funktsioonide juurde, kuigi hr. Kask juba räägib meile siin nagu oleksid need küsimused ette ära otsustatud. Sellepärast toetan mina antud

juhul III toimkonda, põhiteksti.

Juhataja: Aitäh. Hr. Käbin, teil on sõna.

T. Käbin: Lugupeetud juhataja, lugupeetud kolleegid! Ma tahaksin rõhutada seda, et kõneldes siin, olgem oma väljendites täiesti täpsed ja kõnelgem ainult seda, mis on õigus. Peet Kask nimetas, et künnis valimistel on aktsepteeritud. Ei ole. Ülemnõukogu, hääletades kahe põhiversiooni poolt, andis ühele rohkem eelistusi, kuid otsust vastu ei võetud, nii et ma kordan veel, paluks kõnelda siin täiesti täpselt. Ja mis puutub antud ettepanekusse, kui probleem vajab pikemat arutamist, piirduda täna põhimõtte hääletamisega, kas pohiseaduses fikseerida valitsuse õigus siduda eelnõu umbusaldusega. Selle mehhanismi aga töötaks toimkond välja teiseks korraks. Tänan!

Juhataja: Hr. Kaalep, palun.

A. Kaalep: Kallid kolleegid! Hr. Kase sõnavõtt sunnib mind tegema mõned ääremärkused. Tema ülevaade Euroopa poliitika viimastest aastakümnetest oli minu meelest ühekülgne selles mõttes, et ta näiteks sõjajärgse Saksa ja Prantsusmaa poliitilist ebastabiilsust seletas nagu sealse seadusliku korraga, ühesõnaga juriidiliste põhjustega. Igaüks teab, et tegemist oli ju majandusliku ebastabiilsusega, samuti Saksamaa tõus pärast Teist maailmasõda on jällegi kõigepealt seletatav majandusliku olukorraga ja soodsa konjunktuuriga. Ma hoiataksin eeskujuks võtmast praegust Saksamaa Liitvabariiki. Valitsused on seal küll tugevad, täiesti tõesti stabiilsed, aga riik, nagu Saksa- maal viibides viimastel aastatel olen ma tarkade sõprade käest kuulnud, on vägagi bürokraatlik ja tulemuseks on näiteks see, et need liberaalsed ringkonnad, tahtmata hääletada konservatiivsete parteide, kristlike demokraatide

ja nendega liitunud vabade demokraatide poolt, kes on ka praktiliselt juba konservatiivid, on sunnitud hääletama sotsiaaldemokraatide poolt, ise sotsialistid olemata. Nii et see süsteem ei sobi meile kindlasti eeskujuks ja ma arvan, meil tuleb lihtsalt käia oma teed.

Juhataja: Tänan, hr. Kaalep. Hr. Sirendi, palun.

A. Sirendi: Austatud juhatus, austatud kolleegid!

Mulle tundub, et me pingutame ennast üle, kui me loodame leida mehhanismi, mis suudaks suruda ühe inimese kompetentsuse raamidesse, kui ta ise seal püsida ei taha. Tähendab, kõik need kompetentsuse raamidest väljaminemised on alati kutsunud esile ühiskonnas vapustusi ja sealjuures ei olene see kaugeltki sellest, kui hea või halb see konstitutsioon on. Kõigis nendes piirides on võimalik välja astuda ja selletõttu me peaksime lihtsalt tegema parima, mis meil on võimalik, aga mitte taotlema päris võimatut. Tänan.

Juhataja: Tänan, hr. Sirendi. Sónasoovijaid rohkem ei ole. Hr. Hallaste, palun teid kõnepulti. Tuletan meelde, et tehti üks ettepanek, mida on võimalik käsitleda mitte uue, mida toimkond pole läbi vaadanud, vaid ühe etapina § 77 4. lõikes püstitatud probleemi lahendamisel. Ja nimelt. Kas põhimõtteliselt on vajalik põhiseaduses seostada valitsuse poolt esitatud eelnõu hääletamine usaldushääletusega. Palun, hr. Hallaste.

I. Hallaste: Ma tahaksin kommenteerida natukene sõnavõtte, härra Peet Kaske oma ja hakata teda ka toetama. Mitte teise alternatiivi osas, vaid selles, mis ta sisuliselt ütles, et Saksamaa stabiilsuse tagatiseks olid 50% künnis, konstruktiivne usaldamatuse hääletamine ja konstitutsiooni-kohtu olemasolu. Kuid konstruktiivse umbusaldushääletuse ettepanekuid meie põhiseaduse juurde keegi teinud ei ole ja

selletóttu komisjon ja ma isiklikult seda ettepanekut meie põhiseaduse juurde teinud ei ole ja seetóttu toimkond seda küsimust arutanud ei ole. Ja ma isiklikult ei poolda niivórd rasket mehhanismi, nagu on konstruktiivne usaldushääletus, kuna see välistaks uue inimese leidmise eelmise valitsuse koosseisust, keda pannakse uueks peaministriks, nii et, ~~mm~~ kui selline ettepanek esitatakse, me kindlasti arutame.

Mis puutub sellesse ettepanekusse, mille tegi hr. Käbin, et praegu mitte arutada asja sisuliselt, vaid kas üldse asi fikseerida või mitte. Ma seda ei poolda, see on küsimuse edasilükkamine. Tegemist on kahe põhimótteliselt täiesti erineva konseptsiooniga. Lóik punktis 1 ja punktis 2. Kas lihtsustatakse valitsuse tagasikutsumise korda, kusjuures seda võib tehas ainult tema enda palvel, või teine variant, kus valitsusel on óigus kasutada näpuväänamise võtteid Riigikogu suhtes ja sundida tal vastu võtma eelnóusid, mida tavalises korras vastu võtta võimalik ei ole. Arvata, et valitsused on väga eetilised ja toredad ja tublid, kes ei hakka Riigikogu näppe väänama, sahtli vahele toppima, siis ma isiklikult ei usaldakd ühtegi valitsust, lähtudes ka võib-olla kolmanda võimuna alternatiivsest seadusest, seaduse eelnóust, et ükski valitsus ei vääri Riigikogu usaldust. Ja sellepärast ma pooldan igal juhul põhivarianti. See kolmas alternatiiv, et jätta asi välja, jätta lóige 4 välja, on väljapääs siis, Põhiseaduslik Assamblee hääletab näiteks teise variandi poolt. Siis ma kutsun üles hääletama kóiki selle poolt, et see asi välja jääks, et see teine variant läbi ei läheks, aga see on ainult taganemistee. Järelikult ma ikkagi paluksin hääletada konkureerivalt kolme varianti. Esiteks põhitekst, mis on nii. Valitsusel on óigus esitada Riigikogu poolt tagasilükatud eelnóu teistkordsele hääletusele

mitte varem kui järgmisel päeval, sisuliselt selle usaldusküsimusega. Eelnõu tagasilükkamisel astub valitsus tagasi, kusjuures selle loike redaktsioon võib muutuda, aga põhimõte on selge. Jaa, valitsus astub siis ise ka tagasi, kui eelnõu lükatakse tagasi, siis tavalise hääletuse korras. Tähendab eelnõu vastuvõtmisel on poolthäälte enamust vaja, enam poolt kui vastu. Kui eelnõu sellist toetust Riigikogus ei leia, enam on vastu kui poolt, siis sellisel juhul astub valitsus tagasi. Tõenäoliselt selline hääletus, kui see tuleb Riigikogus, ei tule juhuslikult ja saalis ei ole 10 inimest, kes siis hääletavad poolt või vastu või on erapooletud. Sellisel juhul on ikka saal Riigikogu liikmeid täis ja võimalik ka, et selle hääletamise tulemus vastab ka § 77 1. Lõikes toodud nõuetele. Teine asi, mis tuleb hääletusele panna, on alternatiiv, mida totab Peet Kask. Valitsusel on õigus siduda Riigikogule esitatud eelnõu usaldusküsimusega. Kui eelnõu vastu ei ole Riigikogu koosseisu enamust, siis loetakse eelnõu vastuvõetuks.

Ja kolmas alternatiiv - jätta § 77 välja lõige 4.

Ja kõige mõistlikum oleks teha praegu konkureeriv hääletus, loevad ainult poolthääled.

Juhataja: Tänan. Me asume kohe hääletama, aga enne kohaloleku kontroll. 60-st assambleeliikmest on kohal 36. Hääletama hakkame § 77 lõige 4 sisu. Kolm varianti pannakse hääletusele konkureerivalt, loevad ainult poolthääled. Niisiis, § 77 lõige 4, variant 1. Kes on selle poolt, et jääb nii, nagu on põhitekstis § 77 lõige 4 põhitekst. Hääletame. 26 poolthääkt. Hääletusele läheb variant 2. See on hr. Peet Kase poolt pakutud variant ja kõlab nii: Valitsusel on õigus siduda Riigikogule esitatud eelnõu usaldusküsimusega. Kui eelnõu ei ole Riigikogu koosseisu enamust, siis loetakse eelnõu vastuvõetuks. Hääletame. 5 poolhäält.

Ja kolmas variant: jätta §-ist 77 lõige 4 välja.

217

Hääletame. Kolmas variant kogus 6 poolthäält.

Konkursist on ülekaaluka eduga väljunud variant 1. Tuletan meelde, see oli § 77 lõige 4 põhitekst. Vähim hääl sai variant 2, 5 häält ja langeb konkurentsist välja. Juhatus otsustas, et antud küsimuses on võimalik teha ka viimane hääletus, kui seda nõuab toimkond. Palun, hr. Hallaste, kas me korraldame lõliku hääletuse variantide 1 ja 3 vahel?

I. Hallaste: Mida kiiremini Põhiseaduslik Assamblee langetab siduvaid otsuseid, seda parem tulemuson, aga see on juhatuse otsustada. III toimkond ei ole vastu, kui selline hääletus praegu läbi viia.

Juhataja:Ma selgitaksin juhatuse otsust. III toimkond väitis, et variant 3 on toimkonna poolt esitatud juhaks, kui peaks valitama 2, variant, seda ei tehtud. Selleks et toikonna seisukoht saaks lõplikult fikseeritud, oleks vaja viia hääletamine lõpule.

I. Hallaste: Ma olen täiesti nõus sellega.

Juhataja: Lugupeetud kolleegid. Meil seisab ees teine voor samas küsimuses. Niisiis, kes on selle poolt et §-s 77 lg. 4 jääb põhitekst. Hääletame. Poolt 28.

Ja teine küsimus. Kes on selle poolt, et §-s 77 lg.4 välja jätta. Hääletame. Poolt 4.

Seega on konkursi võitnud variant üks, jääb § 77 lg. 4 põhitekst.

Härra Hallaste, kas on soov lõpetuseks midagi öelda? Palun, sõna on härra Hallastel.

I. Hallaste: Ma tahaksin tänada Põhiseadusliku Assamblee juhatust ja ka liikmeid, et nii väike päevakorrapunkt, mida me eile alustasime, sai täna nii edukalt lõpetatud ja kõige tõsisem hääletamine, mis praegu oli, andis toimkonnale kindluse edasi töötamiseks. Ma loodan, et selle päevakorra-

punkti edasine arutamine, IV ja teiste toimkondade töö hääletamin läheb sama kiiresti ja ladusalt. Aitäh.

Juhataja: Aitäh. Me oleme jõudnud tööjärjega IV toimkonnani. Ees seisavad sellised kerged küsimused nagu vabariigi presidendi ja välislepingud. Ma palun kõnepulti toimkonna esimehe härra Peet Kase, palun.

P.Kask: Austatud kolleegid, ma loodan, et te kõik leiaste oma laudadelt IV toimkonna tabeli, mille pealkiri on Eesti Vabariigi Põhiseadusliku Assamblee IV toimkonna ettepanekute täiendav tabel seaduseelnõule. Sellel on 8 lehekülge, 4 lehte ja see on ülevaatlik tabel neist küsimustest, mida me soovime täiskogus hääletusele panna.

Nende hulgas on 2 nimetust või küsimust. See on numbratsiooni 1 ja 16. all. Riigipea nimetus on riigivanem (president) ja Riigikogu istungit juhatab Riigikogu juhataja või Riigikogu eesistuja. Väärrib veel märkimist, et tabelist endast leiaste te ka hääletamistulemused III ja IV toimkonna ühisistungilt antud küsimustes. Toimkond ei tee ega too ühtegi ettepanekut hääletusele välislepingute küsimuses, aga märkimist väärrib, et selle peatüki osas otsustas toimkond edasise töö aluseks võtta Raidla töörühma vastava peatüki teksti.

Me võiksime täna soojenduseke oma hääletusi alustada kõige kergematest ja need on nimetuste küsimused. Riigipea nimetuse kohta on välja pakutud kaks ettepanekut, üks on põhitekstis riigivanem ja teine on president. Muutmist pooldanud põhjendasid seda sellega, et riigivanema nimetus on väga üldiselt kasutatav president, isegi neis riikides, kus muud asjad kannavad kohalikku nimetust. Näiteks Soomes, kus isegi kuude nimetused on soomekeelsed ja mitte rahvusvahelised, kasutavad sõna president. Ja toimkonna, ühistoimkondade hääletusel sai president 7 häält ja riigivanem 3 häält. Ma teen ettepaneku

häält. Ma teen ettepaneku juhatajale avada sõnavõttud selles küsimuses ja panna loodetavasti lühikese arutelu järel see ettepanek hääletusele.

Juhataja: Aitäh, härra Kask, aga kõigepealt küsimused. Härra Hallaste, palun.

I. Hallaste: Lugupeetud juhataja, austatud ettekandja! Küsimusega, kas tulevane riigipea kannab nimetust riigivanem või president, on tegemist keelelise probleemiga. Ja arvestades meie eilse töö praktikast, kus juhatus soovitas keelelisi küsimusi mitte arutada, vaid jätta need keelespetsialistide jaoks. Kas näiteks Ülemnõukogu Presiidiumi eksperdid ei lahendaks neid küsimusi, lähtudes eilsest praktikast. Aitäh.

Juhataja: Vabandan, härra Kask, segan teid praegu vastamast. Probleem, millele juhtis tähelepanu härra Hallaste, seondub suure või väikese algustähega ja juhatus oli seisukohal, et me suurt või väikest algustähte ei määra assambleel hääletusega. Juba toimunud arutelu on näidanud, et riigivanema või presidendi termini kasutamine ei ole pelgalt keeleline küsimus. Juhatus pidas nõu ja peab vajalikuks, et toimkonna ettepanek hääletada kas riigivanem või president, siiski läbi viidaks.

Juhataja: Millised on küsimused? Küsimusi ei ole, vabandan, härra Saatpalu, palun.

V. Saatpalu: Kas sa oleksid nõus sellega, et taoline tähtis otsus tehtaks kogu poolt, mis oleks ennast rohkem kogunud siia kokku. Või oled sa nõus sellega, et me tänase väikekvoorumil puhul selle küsimuse otsustaksime.

P. Kask: Mul oleks hea meel, kui oleks kogunenud rohkem, õnneks üks inimene tuli praegu juurde, nii et ma olen nõus siiski läbi viima hääletuse.

Juhataja: Rohkem küsimusi ei ole, aitäh. Lähme sõnavõttude juurde. Probleem on niisiis selles, et kas riigipea nimetus on riigivanem või president. Esimesena saab sõna härra Ain Kaalep.

A. Kaalep: Lugupeetud härra juhataja, kallid kolleegid! Küsimus on meie jaoks kondlasti põhimõttelise taustaga ja susugi mitte üksnes keeleline. Ma tahaksin rääkida kõigepealt sõnast president, millest ja mida ta tähendab laias maailmas ja mida ta tähendab meile, eestlastele. President on täpses tõlkes eesistuja ja väga paljudes maailma maades on presidente riigis üsna palju. Mitmesuguste seltside, ka majandusettevõtete, pankade jne. eesostuja-juhataja on loomulikult president Euroopa keeltes. Seda praktikat on esinenud ka meil, ka meil on seltse, mille esimeest nimetatakse presidendiks, ka mina olen olnud paar aastat president, nimelt Tartu Goethe seltsi president, meil on nii saksa kombe kohaselt see tõesti käibel, see sõna president. Ja järelikult ei maksagi see sõna president kes teab kui palju laias maailmas. Meil on aga asi mõnevõrra teistmoodi. Meil seostub president kahtlemata selle traditsiooniga, mille tõi meie ajaloos Konstatin Päts, siiani on tema ainuke Eesti president. Ja ka rahva-traditsioonis sisaldab see sõna midagi pidulikku, midagi ülevat. Ja isegi vahel midagi snooblikku. Juhtusin äsja lugema Anton Hansen Tammsaare artiklit pealkirjaga "õndsad ajad" aastast 1930. Ta irvitab võrdlemisi tigidalt meie ikka veel olemasoleva saksikuse üle ja muuseas ütleb ta enam-vähem nii, et varsti saab meil olema ka kõrgem seisus, mis enda hulgast valib ka presidendi ja siis ka kuninga. President on hea, kuningas veel parem. See on muidugi sapine satiir meie aristokraatlike ambitsioonide

pihta, meie snooblikkuse pihta. Niisiis president on meil tähendanud niisugust kummardamist välismaa, just saksikuse ees. Minu generatsioonile, kes me olime só jaeelses vabariigis veel lapsed, assotsieerub president ilmatu suure ja toreda sókolaaditahvliga. Ja niisiis kokkuvóttes ma võiksin öelda, et ma ütlen, et president ei tähenda mitte midagi Eestis, aga oh kui eriline sóna..

Nüüd riigivanema juurde. Riigivanemal on meil traditsioonid, mis meenutavad muidugi seda Eesti demokraatia óitseaga 1918-1934, ja riigivanemaid on meil olnud õige mitu. KaPäts on olnud riigivanem, Jaan Tónisson on olnud riigivanem, Strandman on olnud riigivanem, isegi Piip jne. Sóna on eestilise traditsiooniga, riigivanem sobib suurepäraselt. Ja seda on ka ilus kasutada, kui me ei ütleks Tartumaa maavanem, vaid Tartu maavanem, nii oleks ka naljakas öelda Eesti Vabariigi riigivanem, vaid ta on lihtsalt Eesti riigivanem, nii nagu on Eesti Riigikogu. See oleks keeleliselt.

Teisest küljest ka süsteemis riigikogu, riigikohus, riigivanem on see nimetus sobiv. Nüüd, kui vaadata välismaal me ju alati vaatame kangesti hoolega välismaa poole, kuidas seda sóna riigivanem tõlkida. Muidugi võidakse tõlkida, aga see pole enam meie asi, see õn välismaa asi, võidakse tõlkida president, näiteks inglise, eriti prantsuse keeles. Aga oleks ka päris tore, kui tõlgitakse näiteks saksa keelde staatsälpest, nagu seda tehtigi meie esimese vabariigi ajal, inglise keeles oleks(ei ole kuulda) umbes samuti kólab see rootsi keeles ja nagu ma olen kuulnud, jätábs see välismaa inimestele huvitava ja omapärase mulje, hoopiski mitte negatiivse. Riik, millel on staatsälposte, on sakslaste jaoks vägagi omapärane, midagi põnevast. Nii, et ka see arutlus, et kui sóna

kasutada sõna riigivanem, siis seda ei saa tõlkida, pole päris õige. Ja mul oleks kokkuvõtteks väga hea meel, kui meie kogu suudaksin veenda hääletama nimetuse riigivanem poolt, sest minu arvates on sellel oma sisuline põhjendus ja mõeldavad vastuväited on minu arvates küll väga primitiivsed. Mulle positiivne hinnang nimetusele riigivanem võiks mõjustada ka asjade edaspidist käiku, ma ei kahtle üldse selles, et rahva hulgas leiaks ta ka üsna hea vastuvõtu. Suur tänu tähelepanu eest.

Juhataja: Hr. Lauri Vahtre. Palun hr. Lauri Vahtre mikrofoni.

L. Vahtre: Austatud Põhiseaduslik Assamblee! Minu arvates me peaksime lähenema sellele terminile vägagi pragmaatiliselt. Minu arvates on mõttetu arutleda selle üle, mis sõna on õigem, vaid me peame püüdma selle poole, et me võtaksime kasutusele selle sõna, mida rahvas niikui-nii tarvitama hakkab. Sest et olgu ta president või riigivanem, muuseas, minu isiklik arvamus kaldub ka riigivanema poole. Ainult et ma ei soovi seda olukorda, kus ametlikult on riigipea nimetuseks riigivanem, aga rahvas ütleb president, . Igasugune niisugune ametliku ja mitteametliku termini lahknevus on meie mõistusele ja keelele väga halbade tagajärgedega. Ma ei taha enam seda olukorda, milles me olime kaua aega, et räägitakse rahvaste sõprusest, aga tegelikult on jutt venestamisest või räägitakse üksikutest probleemidest, aga tegelikult on jutt katastroofist. Ja seega ma pean panen ette, et selle küsimuse peaks lahendama küllaltki ulatuslik rahvaküsitlus. Selle me otsustame päris lõpus, aga et me niikaua ei peaks ütlema nii, nagu hr. Runnel hoiatas, et Eesti vabariigi mhmhmh, teadmata siis, kuidas teda nimetada. Selleks lihtsalt teeme praegu Assmablee

küsitluse. Lepime kokku, et me senikaua, kuni rahva-
küsitlust ei ole teinud, nimetame teda niimoodi, aga
ärgem tehkem omale illusiooni, et meie siin nüüd otsustame,
kuidas eesti rahvas riigipead nimetama hakkab. Meie, vastu-
pidi, peame üles otsima selle, kuidas rahvas teda nimetama
hakkab, ja siis ise ka niimoodi nimetama hakkam.

Juhataja: Aitäh- Hr. Sulev Vahtre. Palun.

S. Vahtre: Lugupeetud juhatus, lugupeetud kolleegid,
ma arvan ka et riigipea nimetus ei ole nüüd kõige olulisem,
võimupiire see ei muuda, vähemalt oluliselt. Võib-olla
siiski mingil määral ka. Aga siiski tuleb see küsimus
meil otsustada nii või teisiti, kas seda jätta lõplikult
isegei rahvaküsitlusele, aga siin saalis ma arvan, et me
ikkagi oleme kohustatud siiski selles küsimuses seisukoha
võtma. seda edasi lükata ei maksaks, sellega me tunnis-
taksime nagu oma nõrkust. Ma kalduksin tugevasti riigi-
vanema poole, kuigi tean, et ka midagi traagilist ei
juhtu, kui otsustatakse presidendi nimetuse kasuks. Ja
siin on eelnevalt juba riigivanema kasuks olulisem öeldud,
aga ma rõhutaksin ka selle nimetuse omapärasust. Sellega
liitub teatud põlisuse ja, mulle tundub, rahvusliku
väarikuse tunne. Võiksime sellel puhulgi siiski teha
midagi ilma teistele maadele viitamata. Ja eriti ärritas
mind, et praegu ei ole saalis Peet Kaske, kes tõi
Soome näite. Soomes kasutatakse võõrsõnu üldiselt vähe,
aga president on tööpoolest seal võõrsõnana kasutusel.
Ei pea tingimata just nii tegema nagu soomlased.
Muidugi on küllaltki oluline, et nimetus harmoneerub teiste
riigiasutuste või ametiisikute nimedega nagu Riigikogu,
töenäoliselt tuleb ikka riigikohus, riigikontrolör,
riigikantselei. Ma olen nüüd hiljaks jäänud, aga ma
oleks pakkunud sinna süsteemi mõttes ka riigivalitsuse.

Ja see hoiaks muide väga palju kokku seda nimetuse Eesti vabariik kasutamist, millega me oleme praegu läinud üle mõistlikkuse piiride. See on lausa devalveerunud, Kas või vaatame siin Toompea lossis, järjest ja järjest on ikka ukse peal silt Eesti Vabariigi see ja see, Eesti Vabariigi see ja teine. Otsi, kui palju tahes, ei leia ühtki Läti Vabariigi asutust. Ja kui siin Toompea lossi uksele oleks näiteks sildid riigivalitsus, riigikogu jätaks see ilmselt palju parema mulje. "Sõna "vanem" seostub ka ajalooa õige sügavalt, kas või ulatudes meie mineasaega välja ja on läbi sajandite olnud kasutusel väga mitmesugustes seostes, nii et me võiks ikkagi ka selle kasuks otsustada. Julgen muidugi rahva eest rääkida, aga senised tähelepanekud on küll näidanud, et see riigivanem võetakse siiski omaks. Ta on omane olnud omal ajal, nüüd on ta em meile võõraks jäänud. Aga ma küll ei kahtle, et see peatselt jällegi saab omaks. Mis puutub niisugustesse emotsionaalsetesse assotsiatsioonidesse, et president võib-olla meenutab šokolaadi, mõnele mehele meenutab muidugi riigivanem kolmveerandilist viinapudelit. Ja maitse asjaks jääb siin mondagi. Omal ajal lükatigi tagasi see riigivanem suurelt osalt just kaalutlusel, et see kõlas liiga lihtsalt, liiga prostalt, liiga matslikult, hr. Uluots leidis, et see tuletab kangesti veneaegset vallavanemat meelde. Aga see veneaegne vallavanem läheb meil uuesti ausse. Soovitan veel kord hääletada täna riigivanema poolt.

Juhataja: Täna, hr. Vahtre. Enne kui saab sõna hr. Salum, lubage üks väike repliik.

Hr. Kask soovitas meil alustada küsimusest, kuidas nimetada riigipead ja arvas, et sellega me teeme päris

kena soojenduse, enne kui läheme põhiküsimuste juurde. Ma soovin kõigile Assamblee liikmetele tuletada meelde, et päris korralikust soojendusest võib olla vähe kasu, kui vaheaeg jõuab enne peale, kui sõnasoovijad ammenduvad. Vaheaeg algab kell 11.30. Nii. Hr. Salum. Palun.

V. Salum: Riigivanema kasuks on siin nii palju öeldud, et midagi olulist lisada ei ole. Ma lisaks siia presidendi kahjuks. Kui eestlased keeli oskavad, siis kõlab natuke kummaliselt, kui meil ei ole presidentaalselt riigikorda ja ta ei istu meie ees. Nii et täiesti kõlbmatu on kasutada sõna "president". Esiteks sisuliselt, puht otsetõlkes, teiseks, tal on negatiivne varjund, kolmveerandi-liitrine president on veel paljudel teada. Praegu kasutatakse ka presidenti jutumärkides. President, Ülemnõukogu esimees. Tal on väga palju negatiivset maiku. Tantsuklubi president, on rahvakeeles täiesti vale tähenduse omandanud.

Ja kolmandaks, ettepanek korraldada rahvaküsitlus. See on liiga kallid lõbu ja näitab, et Põhiseaduslik Assamblee ei tule sisuliste küsimustega ise toime.

Juhataja: Tänan. Hr. Velliste, palun.

T. Velliste: Hr. juhataja, ma tahaksin ka väljendada arvamust, et küsimus, mida me praegu arutame, on tunduvalt laiem kui ainult keeleline. Ma olen kindel, et see on maailmavaateline küsimus ja me peame tegema maailmavaatelise valiku, kui me juba kord asusime arutama seda küsimust. See kahtlemata seondub otsustustega ka teiste peatükkide puhul, kus ei ole ainult keelelised küsimused. Me oleme sageli rääkinud hirmust überrahvustada. Überrahvustumine kahtlemata käib ka keele kaudu ja väga ol

olulisel määral keele kaudu, seetõttu mina teeksin ettepaneku, et kui võimalus valida. siis mitte alahinnata eesti keele võimalusi ja otsustada omakeelse maailmavaate poolt. Ma arvan, et põhiseadus meenutab natukene eepost. Me kirjutame eepose ja see peab olema stiilitervik ja igal sõnal selles on mingi tähendus ja tunnuslik väli ning me kirjutame seda teksti ju selleks, et rahvas seda loeks ja selle järgi elaks. Ja ei ole sugugi ükskõik, missuguse tunnuliku alatooniga ta ühe võim teise sõna vastu võtab. Selles suhtes ma päriselt ei ühineks oma sõbra Lauri Vahtrega, kes ütles, et võib-olla on halb, kui mõni räägib president ja mõni räägib riigivanem. Ma arvan, et sellest ei ole mingit õnnetust, las mõni räägib president, küll nad harjuvad rääkima riigivanem, pikapeale. Aastad lähevad ja harjuvad ära. Ma tänan.

Juhataja: Aitäh. Hr. Sovetnikov, palun.

S. Sovetnikov: Lugupeetud eesistuja ja kallid kolleegid! Mina küll olen nõus selle riigivanema nimetusega, aga kui tõlkida vene keelde, siis see vene keeles see "t starsína" või "starina" voi, see üldse ei kõla ja "stareisina" see on teine mõte siin juba. Näiteks Kalinin oli, vsesojúznói starosta". Starosta, s.o. vanem. Eesti keeles on näiteks rühmavanem, klassivanem, vallavaenm, maavanem, riigivanem ja võib-olla meil lahendatakse see küsimus nii, et jääb ikka riigivanem ja kellele meeldib, see nimetab teda presidendiks. Minu meelest president on natuke soliidsem kui riigivanem. Tänan.

Juhataja: Aitäh. Hr. Uluots, palun.

Ü. Uluots: Lugupeetud kolleegid, ma usun, et olete kõik lugenud meie Eesti Vabariigi esimest põhiseadust. Riigivanema nimetus läks käibeles tänu esimesele põhi-

seadusele, kus peaminister oli ühtlasi riigivanem, eraldi riigivanema instiutsiooni ei olnud. Kui 1920 aastal vaieldi selle üle, kas meil tuleb eraldi riigipea või ei tul-
 siis sellisel juhul alternatiivina, kui ta oleks tulnud, oleks ta nimetatud presidendiks. Aga kuna jäi kehtima kord, et peaminister on ühtlasi riigivanem. siis ei olnud lihtsalt alternatiivi. Ei kõlbaju, et peaminister on ühtlasi riigivanem. siis ei olnud lihtsalt alternatiivi. EDi kõla kuidagi, et peaminister on ka president. Seälepärast ma leian, et ka meil ei ole alternatiivi, me peame võtma vastu mõiste "riigi president".

Juhataja: Tänan. Hr. Tarand.

A. Tarand: Lugupeetud juhataja, mul ei ole, kõige vähematki riigivanema vastu, aga võib-olla me läheme natuke liiga pikale sisu andmisega neile sõnadele. Täna siin ja üldse Eestis on sedapraegu tehtudstiilis "Eesti vaprad vanemad".

Ma meenutan lihtsalt seda, et ka riik ei ole eesti sõna, vaid on laenatud. Nii et ega me siin sellist soomlaste poolt harrastatud purismi päriselt rakendada ei saa. Ma viitaksin õiguskantslerile ja riigisekretärile, millest üks on segasõna ja teisel on mõlemad pooled laensõnad. Need on meil põhiseadu es sees ja tähendavad täpselt ühte ja sama, kui ära tõlkida, ometi me teeme selget vahet. Ma soovitaksin hakata mõtlema pisut inglaste moodi, kus sõna on lihtsalt märk ja nii nagu kokku lepime, nii on. Inglise keel on selles mõttes märksa parem eeskuj, me oleme sellest mõtteviisist ära võõrutatud. Paneme pealegi riigivanem, aga ärgem üritagem nüüd praeguses rahvusvahelises seisus eesti keelt puhastama hakata, sellest ei tule mitte midagi välja. Niivõrd kui võrd

üks, võõrsóna on eesti keeles kodunenud, läheb vähemalt tema rõhk esimesele silbile. Presidendiga on ka nii juhtunud nii et mingit õnnetust siin ei ole. Aitäh.

Juhataja: Hr. Adams, palun.

J. Adams: Eelnõu tegemisel sai kaalutud riigivanema termini kasutuslikkust. Viimati kasutati sõna "riigivanem" Eestimaal päris täistähendusega või otsetähendusega 1933 aastal. Ajavahemik, mis on mööda läinud, on peaaegu 60 aastat ja meie seisukohalt osutus võimalikuks anda terminile "riigivanem" nüüd tähendusnihe. Mis puutub presidenti, siis ma ei tahaks nõustuda Lauri Vahtrega. Nagu hr. Kaalep ütleb, nõuab president enda ette tingimata täiendit, mille president. Võõrsõnade ja omasõnade üks olulisi erinevusi on nende arusaadavus lastele ja noortele, kellel sõnade õppimine alles pooleli. Selles mõttes on riigivanem arusaadav, president kahtlemata ei ole, see on märgi tähendus, mida võib suvaliselt muuta. Kuidas see on toimunud, ma arvan, ei maksa seletadagi, me oleme näinud seda viimased 50 aastat, kuidas märkidele antakse erinev sisu. Võib-olla üks kaalutlus veel. Kasutades riigivanemat, saame ainutähendusliku nimetuse, kasutades presidenti, me ei saa seda.

Juhataja: Tänan, hr. Adams. Hr. Raig, palun.

I. Raig: Austatud kolleegid! Ma olen selle poolt, et võtta kasutusele eestikeelne poliitiline terminoloogia. Seetõttu võiks ka konstitutsioonis olla kirjas, et meil tööpooles on riigivanem. Teisest küljest ei saa aga nõustuda väitega, et president on ainult eesistuja, sest miks siis ei ole sedasama arvatud ka Prantsusmaal või paljudes teistes riikides, kus president alati ei ole

parlamendi eesistuja. Seetõttu tuleb lisaks venekeelsele tõlkele ka kaaluda tõlget inglise ja paljudesse teistesse keeltesse, kus vastet on väga raske leida. Ma teeksin ettepaneku kaaluda võimalust ja esitada hääletamisele variant et me kirjutame eesti keeles riigivanem, aga paneme sulgudes järele president. Presidendi mõiste, mis läheb rahvusvaheliselt kasutusele kui president.

Juhataja: Suur tänu,. Enne kui sõna saab hr. Velliste, ma tuletan meelde, et 3 minuti pärast algab vaheaeg. Hr. Velliste, palun.

T. Velliste: Lugupeetud juhataja, mul on ainult üks repliik. Ma arvan, et tõlkimises ei ole mingit probleemi. Ma väga tänan hr. Tarandit selle eest, mis ta ütles inglise keele võimaluste kohta. Kui Riigikogu otsustab välja anda Eesti Vabariigi põhiseaduse ametliku tõlke inglise keeles, siis ei ole mingit raskust tõlkida seal riigipea presidendiks, see on Riigikogu otsustada. Nii et palun ärgem esitagem selliseid argumente, et raske tõlkida, see pole mingi argument. Tänan.

Juhataja: Suur tänu. Hr. Kask, palun kõnepulti. Nimelt on küsimus selles. Kas kaks varianti pannakse hääletamisele konkureerivalt, mil iga ühel on piiramatult poolthääli ja võibab variant, miskogub enam poolthääli, või soovib toimikond panna hääletamisele ühe konkreetse teksti, mille Assamblee kas kiidab, kogudes enam poolt- kui vastuhääli, või tagasi lükkab. Hr. Kask, palun.

P. Kask: Kui hr. juhataja ja kohalolijad lubavad, siis me langetame otsuse selles saatuslikus küsimuses ühe nupuleva jutamisega. Mul on ettepanek panna hääletusele küsimus järgmises sõnastuses:

Kas te nõustute muutma nimetust "riigivanem" nimetuseks

"president"? Hääletatakse poolt või vastu.

Juhataja: Hr. Kask, kui on võimalik, siis katsuma küsimuse formuleerida selliselt, et kes on millise lahendi poolt.

P.Kask: Kes on selle poolt, et riigivanem asendataks nimetusega "president"? Algtekstis on nimetus "riigivanem" see on muudatusettepanek ja me selle paneme muudatusettepanekuna hääletusele.

Juhataja: Lugupeetud kolleegid, palun teie tähelepanu! See, mis toimub, on toimkondade taotlusel põhiküsimuste hääletamine ja sellepärast formuleerivad küsimuse toimkondade juhid. Kui see on arusaadav, siis on meil võimalik ka hääletada. Palun tähelepanu! Küsimus, mida me hääletame, kõlab järgmiselt. Hr. Kask, palun.

P. Kask: Kes on selle poolt, et asendada eelnõus nimetus "riigivanem" nimetusega "president"?

Juhataja: Hääletame. Poolt on 15 assambleeliiget, vastu on 21. Küsimus jäi lahendamata. Assamblee otsus selles küsimuses on vastu võtmata. Esitatud küsimusele vastati nii, et vastuhääli oli rohkem kui poolthääli. Sellisel juhul on esitatud küsimus saanud negatiivse hinnangu. Niisugune on Assamblee arvamus. Täna teid, Vaheaeg 20 minutit.

Vaheaeg

Juhataja: Lugupeetud kolleegid! Vaheaeg on lõppenud, jätkame tööd. Kohaloleku kontroll. Kohal on 33 assambleeliiget. Enne kui jätkame IV toimkonnaga, lepime kokku, et lõunavaheaeg on täna kella ühest kaheni. Nagu eilegi teeme tööd 6 tundi, see tähendab kella viieni. Enne vaheaega kostis röömsaid hõikeid "Elagu riigivanem"!

Paraku on lugu nii, et meie ei ole otsustanud, kas riigipea nimetus on riigivanem, hääletamisele pandi ju teine küsimus. Seoses sellega ma palun kõnepulti hr. Kase, et toimkond teeks ettepaneku, kuidas olukord lahendada.

P. Kask: Ma konsulterisin vaheajal toimkonna liikmetega ja kõik kellega ma konsulterisin, olid seda meel. et me ei otsustaks täna riigipea lõplikult nimetust, vaid jätaksime selle lahtiseks ja võimaldaks teha veel teisi ettepanekuid. Üks tuli saalist I. Raigilt: riigivanem ja sulgudes president. Seda ettepanekut toimkond küll arutas, aga ei tahtnud seda siin alternatiivina välja tuua. Seega on toimkonna ettepanek minna järgmise küsimuse juurde.

Juhataja: Tänan, hr. Kask. Ma tahaksin siiski veel kord rõhutada, et riigipea nimetamine on endliselt lahtine, sest ära otsustati vaid see, et nimetusel "president" ei ole Assamblees piisavalt toetajaid, Kas nii, hr. Kask?

P. Kask: Jah.

Juhataja: Tänan. Mul on ettepanek minna p. 16 kuuks, kuid on proteste, hr. Järlik, palun.

R. Järlik: Mul ei ole protest, mul on küsimus, kas otsustus on nüüd siduv. Me oleme siin läbi viinud terve rea hääletamisi, mille kohta oleme öelnud, et need ei ole siduvad. Kas otsustus, et riigipead ei nimetata presidendiks, on sellest hetkest alates meie jaoks siduv?

Juhataja: Praegu käib eelnõu teine lugemine. Me oleme selle teise lugemise esimeses faasis, kus me kujundame Assamblee seisukoha toimkonna püstitatud küsimuste suhtes. Ei saa välistada? et toimkond, kas sama või teise ettepanekuga pöördub veel kord Assamblee p

poole. Ma arvan, et hääletustulemusest, on siiski toimkonnale kasu, nüüd teatakse, milline on Assamblee seisukoht termini "president" suhtes. Seisukoht on eitav.

P. Kask: Ma teen ettepaneku asuda p. 16 juurde. Riigikogu istungit juhatava ametimehe nimetuseks on praeguses eelnõus Riigikogu president. Toimkonnas ei toetanud seda nimetust mitte ükski liige ja toimkond tõi täiskogus hääletusele kaks varianti. Riigikogu juhataja ja Riigikogu eesistuja. Ühustoimkonnas sai esimene 8 häält ja teine kaks häält. Küsimus on jälle terminoloogiline. Miks eeslistati juhatajat? Nähtavasti selle tõttu, et juhatajale saab ette panna liite abi või ase, aga eesistuja puhul teeksid sellised eesliited kogu termini kohmakaks. Ma arvan, et peaksime ka samasuguse diskussiooni läbi tegema. Loodetavasti ei ole see terminoloogia enam nii tähtis, mõlemad on eestikeelsed v sõnad ja küsimus on suures osas maitseküsimus. Ma palukin selle asja läbi hääletada. Kas me korraldame hääletuse konkursi korras, kas paneme hääletusele kaks küsimust või ühe? Kuna eelmises päevakorrapunktis läbiviidud hääletamise kohta laekus proteste, siis teeme hääletuse arvatavasti kahes jaos, et kõigil oleks selge. Teen ettepaneku avada sõnavõttud.

Juhataja: Palun, millised on küsimused IV toimkonnale, hr. Kasele? Probellm on selles, kas Riigikogu istungit juhatava ametimehe nimetus on Riigikogu juhataja või Riigikogu eesistuja. Sõna küsimuse esitamiseks saab hr. Runnel, palun.

H. Runnel: Lugupeetud ettekandja, kas on mõeldav, et me hääletamisega lõpliku tulemuseni jõuame või peab see jääma lahtiseks?

P. Kask: Nagu me eelnevalt juba oleme kokku leppinud,

ei lõpe teine lugemine mitte üheski küsimuses täna. See tähendab, et põhimõtteliselt jäävad kõik küsimused lõpliku lahenduseta. Me selgitame asju, selleks et toimkonna edasist tööd lihtdustada ja teatud eeslistused välja selgitada.

Juhataja: Hr. Salum, palun.

V. Salum: Kui need hääletamised ei ole lõplikud, milleks siis tänast tööd konkureerivate läbihääletustega nii keeruliseks tehas, see on ju tarbetu ajaraiskamine.

P. Kask: See ei ole päris tarbetu ajaraiskamine. Näiteks kui me saime teada, et riigivanemar eelistatakse presidendile, siis me võime edaspidi arutada, kas kasutada sellist võtet, nagu pakkus Ivar Raig: riigivanem(president). Seni kuni meil pole lahendatud esimene küsimus, kas riigivanem või president, ei õnnestu tõsiselt arutada ka seda kolmandat varianti. Neile, kellele meeldib president, ei meeldi see vahevariant, ja kellele meeldib riigivanem, neile ei meeldi teine variant. Vaid siis, kui üks otsus on langetatud, saab edasi minna. See on paljudes muudes küsimustes ka nii. Saame ühe variandiga hakata edasi töötama.

Juhataja: Täna. Hr. Sirendi, palun.

A. Sirendi: Kas me ei peaks siiski saama mõnedest raskustest üle. Kui me paneme niiviisi igale poole teise sõna sulgudes järelle põhiseaduse (konstitutsiooni) järgi on Riigikogu (parlamendi) eesotsas juhataja (spiiker), siis me ajame oma terminoloogia nii keeruliseks, et võime ka kõigile teistele sõnadele sulgudesse panna veel mingi täienduse. Proovime ikka täna tähtsamate küsimustega hakkama saada, muidu me ainult kujundame arvamust ja ei jõua oma tööga mäele. Aitäh.

P. Kask: See kriitika on mõneti asjakohane, aga sulgudes variant oli ainult üks näide, üks edasitöötamise võimalus, siin võib tuua ka teisi võimalusi. Näiteks kui me valime Riigikogu juhataja, siis järgmine küsimus on, kas asejuhataja, abijuhataja, esimene juhataja, teine juhataja või kolmas juhataja. Siin avaneb uus küsimuste ring, aga kui me seda esimest otsust ära ei tee, siis konkreetsete küsimuste ringi avada ei saa, sest korraga avaneb kaks erinevat küsimuste ringi, Sama asi on ka eesistujaga. Kas esimene eesistuja, teine eesistuja ja kolmas eesistuja või eesistuja, abieesistuja ja näiteks teine kolmas eesistuja või.. abieesistuja.

Juhataja: Täna. Palun hr. Raig.

I. Raig: Ma lihtsalt juhiksin, austatud kolleegid, ~~ma~~ teie tähelepanu sellele, et ei maksa asju keerulisemaks teha, kui nad tegelikult on. Ei maksa sellest sulgudesse panemisest farssi teha. Siin on ju küsimus ühest terminist, ühest erandist, mis võiks ka sulgudes olla. See ei tähenda pretsedendi loomist, kui panna riigivanem (president). Läheme ikka konstruktiivselt edasi, mitte farssidega, Täna.

Juhataja: Küsimusi rohkem ei ole. Aitäh, hr. Kask. Palun, kes soovib sõna? Hr. Rätsep, palun.

J. Rätsep: Lugupeetud juhataja, lugupeetud kolleegid!! Kui nüüd küsimus on valikus, kas Riigikogu juhataja või Riigikogu eesistuja, siis ma toetaksin esimest varianti, sest juhataja ja kõrvale võib olmselt moodustada ja Riigikogu juhatus ja terminid on omavahel selges keelelises seoses. Riigikogu eesistuja kõrvale võiks tekkida Riigikogu eesistatus või midagi taolist, Niisugustel kaalutlustel eeslistaksin ma esimest varianti. Täna.

Juhataja: Suur tänu. Sõnavoovijaid rohkem ei ole. Me saame asuda hääletama.

Veel kord kohaloleku kontroll. Meid on 36. Hr. Kask soostus sellega, et mõlemad variandid hääletatakse läbi konkureerivalt, see tähendab, et kõigil on võimalus hääletada mõlema poolt, ainult ühe poolt või mitte kümmagi poolt. Eelistatud on variant, mis kogub enam poolthääli, vastuhääletamine on mõttetu. Küsimus, mis läheb hääletamisele, on järgmine: Kes on selle poolt, et Riigikogu istungit juhatava ametimehe nimetus on "Riigikogu juhataja"? Hääletame. See ettepanek kogus 32 poolthäält ja ei ühtegi vastuhäält. Seda huvitavam on läbi viia veel teine hääletus, kus küsimus on järgmine: Kes on selle poolt, et Riigikogu istungit juhatava ametimehe nimetus on Riigikogu eesistuja? Hääletame. Teine variant kogus 2 poolthäält. Seega on Assamblee väljendanud oma arvamust, oma eeslistust, et Riigikogu istungit juhatava ametimehe nimetus peaks olema Riigikogu juhataja. Hr. Kask, palun kõnepulti.

P. Kask: Ma teen ettepaneku minna lihtsamalt keerulisemale ja järgmisena võtta 14. küsimus, Riigipea vanusetsensus. Algtekstis on vanusetsensus 40 aastat ja ülemise piiri ei ole märgitud. Selle kohta laekus hr. Rein Taageperalt ettepanek madalada alumist vanusetsensust 30 aastani. Ta põhjendas seda sellega, et kõikides riikides vanusepiir alaneb, see on üldine tendents kogu maailmas. Lisaks sellele märkis ta oma põhjenduses, et lubjapead ei ole mitte vähem ohtlikud kui tulipead. Ja ehkki ta vastavat ettepanekut ei teinud, kerkis toimkonnas arutamisel esile ettepanek kehtestada ka vanuse ülempiir. Selles jõudsime ühele meelele, et vanusepiir tähendab inimese vanust valimise päeval, see ei tähenda seda, et kui inimene saab 65 aastat täis, siis tema volitused lõpeksid.

Pärast neid kahte alternatiivi laekus veel Ülo Uluotsa ettepanek tösta alampiiri 45 aastale. Nii oli see ka 1938.a. põhiseaduses. Ja kuna juba kolm erinevat varianti oli 30, 40, ja 45, siis täiendas toimkond seda skaalat veel ühe numbriga s.o. 35 aastat. Pakume kogu selle skaala hääletusele. III ja Iv toimkonna istungil said need variandid hääli järgmiselt: Ülempiiri ei ole- 2 häält, ülempiir on 65 aastat- 8 häält. Alampiiri kohta oli tulemus veidi segasem: 30 aastat sai 1 hääle, 35 aastat - 3 häält, 40 aastat - 1 hääle ja 45 aastat - 4 häält. Need tulemused on teil ka tabelis kirjas. Nagu te isegi aru saate, on selline piiripanek väga subjektiivne otsustus ja kellelgi ei ole esitada konkreetseid argumente, miks just 35 ja mitte 40.

Juhataja: Tänan. Arutelu objekt, on riigipea vanuse-tsensus ja alampiir. Palun, millised on küsimused?
Hr. Veeliste, palun.

T. Velliste: Hr. juhataja, hr. ettekandja, mul on küsimus detaili kohta, mis võib-olla on väga ebaoluline, kuid teatud olukordades siiski tähtis. Missugusest hetkest hakkab vanusepiir keht ma, kas ametivande andmise päevast või valimise päevast?

P. Kask: Valimise päevast.

T. Velliste: Aga miks mitte vandepäevast, inimene astub ju ametisse teatud vanuses?

P. Kask: Küsimust arutades andis toimkond sellise vastuse, teisi ettepanekuid ei laekunud.

Juhataja: Palun, kas on veel küsimusi? Hr. Saatpalu, palun teie küsimus.

V. Saatpalu: Kas te soostuksite sellega, et me ei hakkak

sel teemal üldse arutama ja korraldaksime hääletuse, sest nähtavasti hakkab mõistlik riik ikkagi sinnapoole sammuma, et tekib poliitiliste jõudude vaikne kokkulepe, kus riigipeaks lihtsalt ei saa kandideerida inimene, kes ei ole teatud kõrgeid riigiameteid Eesti pidanud. Kas sa soostuksid, et mei ei arutaks seda? Neid numbreid ei suuda mitte keegi niikuinii põhejendada, sest lubjastumine on tulevikus, 100 aasta pärast ka kindlasti edasi lükkunud.

P. Kask: Ma soostuksin meelsasti, kui diskussioon ei läheks ülearu pikaks neis küsimustes, aga ma ise olen reglemendi eelnõu kirja pannud ja ma ei tahaks kalleltki võtta võimalust kõnelda, kui ta arvab, et see on tähtis.

Juhataja: Hr. Salum, palun.

V. Salum: Kui me lihtsates küsimustes teeme läbi keerulise valimisprotsedüuri ja olulistest küsimustes lihtsustatud protseduuri, nagu täna siin, siis minu arvates ei ole mõtet aega raisata. Vaatame öra, milline on enamuse arvamus presidendi vanuse kohta ja jätame piirvariandi läbi hääletamata, kuna see ei ole kohustuslik. Viime selle pika valimisprotseduuri tuleval nädalal läbi, kui on löplik valimine, aga mitte arvamuse teadasaamine.

Mis puutub presidendi vanusesse hr. Kask, kas siis ei tundu naeruväärne, kui me valime 30- aastase presidendi ja nimetame ta riigivanemaks. Siis oleks õigem riigipea nimetus riiginoor.

P. Kask: Neile küsimustele vastamiseks vähemalt jaatavalt vastamiseks ei ole minul toimkonna volitusi. Toimkond volitas mind panema need küsimused hääletusele nii, nagu see tabelis on kirjas, ja ma jään enda juurde.

Juhataja: Aitäh, lugupeetud assambleeliikmed! Mitu teie kolleegi on teinud ettepaneku, et me peaksime oma ajaga, eriti aga laupäevase ajaga, ratsionaalselt ringi

käima. Hr. Kaalep, palun teil on sõna.

A. Kaalep: Lugupeetud juhataja, lugupeetud kolleegid! Ma ei arva ka, et me peaksime selle küsimuse, mis ei kuulu kõige olulisemate hulka, kohe löplikult ära otsustama. Kasutaksin lihtsalt võimalust öelda välja mõned mõtted, et selle üle siis veel omaette arutleda. Tunnen kohustust sellepärast, et võib-olla olen mina meie kogus kõige vanem liige, igal juhul üks vanematest, ma olen 65-aastane. Minu elukogemused ütleksid umbes niimoodi, et 35-aastaselt algab küpsuseiga. 30-aastane noormees võib-olla see on ka väga subjektiivne- veel üsangi laps, aga umbes 35-aastaselt algab küsitus. Mis puutub vanuse ülempiiri, siis seda ma küll ei tõmabaks. Ma ei paku ennast Eesti Vabariigi riigivanemaks, aga ma tean endast vanemaid inimesi kellele ma selle ameti päris julgesti võiksin usaldada, vähemalt oma säilinud energia ja samal vaimse küpsuse poolest. 70-aastane inimene riigivanemana on täiesti kujutletav, aga ka see on väga individuaalne. Minu meelest Tšehhoslovakkia suurim riigimees Masaryk pidas umbes 80. eluaastani vastu, kuni läks vabatahtlikult pensionile. Aga on arvatavasti ka vastupidiseid näiteid. Soome Kekkonen pidas oma ametit liigagi kaua seal oleks jälle kasulik olnud, kui vanusepiir oleks allpool olnud. Lõppude lõpuks oleneb see ikkagi lõpuks valijatest ja tööpoolest igast siskust eraldi. Oma isilkike vanamehekogemuste põhjal pooldaksin ma aga varianti, kus vastav iga algab 35. aastaselt ja vanuse ülimat piiri ei oleks üldse fikseeritud. Täna tähelepanu eest.

Juhataja: Täna, hr. Kaalep. Sõnavõttud kohalt. Esimesena palun hr. Sovetnikov. Teil on sõna.

S. Sovetnikov: Tänan. Minu arvates ei sõltu see kõik mitte presidendi vanusest, vaid tema tervislikust seisundist ja ma olen sellest juba üks kord varemgi rääkinud, et tuleb küsida, milline on presidendikandidaadi tervislik seisund. Minu arvates on alumine piir 40-aastast ja teist piiri ei ole vaja määrata. Aitäh.

Juhataja: Tänan. Hr. Lauri Vahtre, palun.

L. Vahtre: Austatud Assamblee! Mina pooldan kindlalt seda varianti, et ülemisr piiri ei ole. Sellele vastukaaluks võiks alumine piir olla 30-eluaasta, kui ma olen õieti arutanud, sest ma ise olen 31-aastane. Seda esiteks. Teiseks, kui 30-aastane mees peaks valitama presidendiks, vabandust, riigivanemaks, mida naljalt ei juhtu, siis ei ole sellest mitte midagi. Vanuse pidamine automaalselt tarkuse määraks on minu meelest selline idalik arusaam, öudselt noo mees kandmas riigivanema nime oleks minu meelest just vastupidi väga ilus. Ega ei mõelda ometi, et kui on riigivanem, siis kõigist peaks vanem olema. Ma tänan.

Ü. Uluots: Lugupeetud kolleegid, mul on väga kahju muidugi, et härra Kase suu läbi tuli siia meie saali Taagepera termin-lubjapea. Mul assotseerus see teise sõnaga, mis algab s-tähega. Olen täiesti veendunud, et iga valija-riigipea on ju valitav - teab täpselt, palju sel kandidaadil lubja peas on, tema otsustab selle üle. Nii et lubja hulk ei tohiks antud juhul määrata presidendi staatust. Miks ma tulin välja 45-ga? Ütleksin, et see on elukogemus. Nähes oma ümber inimesi. olen ma aru saanud, et tasakaalukus ja kindlalt väljakujunenud maailmapilt tuleb meestele pärast 45 aastat. See on minu kindel veendumus ja sellepärast ma oma ettepaneku tegin, kui

otsustamise õigus jääb teile. Ülemist piiri mina ei kehtestaks, sest see on tõesti õige, et valija teab täpselt, palju ühel või teisel mehel lupja peas on 60=, 65= või 70- aastaselt.

A. Tarand: Austatud juhataja, ma pean natuke rääkima enda põhimõtete vastu, Kas põhiseadus peab olema ajaline ja pisut konjunktuurne? Tähendab, mis puutub vanuse alampiiri, siis Aristoteles on väitnud, et naist võib võtta 35-aastaselt, see on siis minimum vanus, kus aru pähe tuleb, kuigi me sellest lugu ei pea. Aga olgu sellega kuidas on. Vanase ülempiir iga on nii, et individuaalselt ületasid näiteks de Gualle ja 80-selt kahtlemata väga paljusid meie 25=, 30=, või 40=aastasi poliitikuid. Individuaalplaanis on see tõesti nii. Me peame aga arvestama, et presidendi kandidaadid on nagu lootkalade parv ja need tikuvad sageli olema samast vanuseklassist. Siin tekib nüüd see õige oht, Mida me lähematel aegadel näeme, ja sellepärast on tulevastel põlvvedel vaja põhiseadust kahtlemata muuta, kui need piirangud on asjata. Aga kui me praegu mingeid piire ei sea, siis me soodustame seda, et vanemas otsas võib hoida peaaegu topist, kellel reaktsioonikiirus on maha käinud, kuid keda grupi huvides olkes väga hea ametis hoida. Ja noorte puhul on tulipäisus tõesti üks asi, mis elukogemustega maha läheb, mistõttu rahvaisaks eriti noored just päris hästi ei sobi. Nii et sellepärast ma pooldan vahemikku 40-70. Siin võib muidugi tingida, aga et esialgu oleks siiski midagi sätsetatud. Aitäh.

Juhataja: Aitäh. Lugupeetud kolleegid! Kuhatus ei ole ühelgi juhul piiranud sõnavõtte ega küsimuste esitamist põhiküsimustes. Me ei tee seda ka praegu, Küll aga võib juhatus pöörduda teie poole palvega ja palve on selline.

Kuna me viime ka selles küsimuses läbi hääletamise, siis kui väh vähegi võimalik on, leppigem niimoodi kokku, et härra Ivar Raig on viimane, kes ütleb meile, millised on õiged vanusepiirid. Tänan teid.

J. K. Talve:Lugupeetud kollegid! Selles ülihuvitavas küsimuses Andres Tarand juba tõi need näited, mida ma tahtsin tuua ülempiiri kohta. Adenauer oli vist 90= aastane, kui ta veel ametis oli, ja häda polnud tal midagi. Aga ma oleksin alampiiri kohta tahtnud meelde tuletada, kui vanad või n tegelikult noored olid need mehed, kelle eestvedamisel Eesti Vabariik omal ajal iseseisvus. Kui seal oleks olnud 40 aasta piir, siis vist oleks Eesti Vabariik iseseisvumata jää jäänud.

A. SirendiAustatud juhatus ja kolleegid! Ma jätkaksin sealt, kus eelkõneleja lõpetas, ja ütleksin, et kui eelmises põhiseaduses pandi kirja vanusepiiriks 45 aastat. siis mingi põhjus oli seda sisse viia. Ja minu arvates oleks lihtsam võtta traditsioon üle kui hakata uut välja mõtlema. Me teame ainult, et valitsejad võivad hakata krooni kandma siis, kui nad veel ei jõua seda kanda ja sel juhul määratakse neile tavaliselt hooldaja. Et meil ei oleks ka vaja nooruse pärast kellelegi hooldajat hakata otsima, olen ma 45 aasta poolt.

I. Raig: Austatud kolleegid, ma tahaksin kõigepealt vastu vaielda härra Uluotsale. Mina küll ei tea, kui palju tema peas lupja on, mõnikord vaatan, et palju, aga teinekord vaatan, et käib küll. et polegi nii palju. Ja veel vähem teavad seda valijad, kui me isegi ~~oma~~ omavahel seda ei tea, mis siis veel valijatest rääkida. Seetõttu teeksin ettepaneku, et vanuse alapiir ei tohiks olla alla 35 aasta ! Ülemäärana pooldan siiski 65 aastat, mis on kooskõlas ka praeguste standat

standarditega tervisliku seisundi kohta. Nii et 35-65. Aitäh.

Juhataja: Suur tänu. Lugupeetud kolleegid! Mul on üks palve: kui on vähegi võimalik, ärgem toogem isikulisi näiteid. Me oleme tulnud kokku selleks, et esitada põhi-seaduse teksti ja tehkem siis seda.

Härra Kask, kas on võimalik, et riigipea vanusetsensuse küsimuses me hääletaksime nii ülem - kui ka alampiiri kohta tehtud ettepanekuid konkureerivalt? Tänan.

Esimesena on hääletamisel järgmine küsimus: Kes on selle poolt, et riigipea vanuse ülempiiri ei ole? Hääletame.

Poolt 24.

Teisena on konkureerivalt hääletamisel järgmine küsimus: Kes on selle poolt, et riigipea vanusetsensus on 65 aastat? Hääletame. Poolt 17 liiget.

Seega eelistab Assamblee, et riigipea vanuse ülempiiri märgitud ei ole. Hakkame hääletama alampiiri kohta tehtud ettepanekuid.

Esimesena on hääletamisel järgmise küsimus: Kes on selle poolt, et riigipea vanusetsensus alampiiri osas on 30 aastat? Hääletame. Poolt 8.

Teisena on hääletamisel järgmine variant: kes on selle poolt, et riigipea vanusetsensus alampiiri osas on 35 aastat? Hääletame. Poolt 14.

kolmandana panem hääletusele järgmise küsimuse: Kes on selle poolt, et riigipea vanustsensus alampiiri osas on 40 aastat? Hääletame. Poolt 14.

Ja viimane, neljas variant, mis läheb hääletamisele: Kes on selle poolt, et riigipea vanusetsensus alampiiri osas on 45 aastat? Hääletame. Poolt 17.

Konkurenttsist langeb välja 1. variant, mille sisu oli selles, et riigipea vanuse alampiir on 30 aastat. Ülejäänud variandid panen teises voorus hääletamisele nende pingereas.

Niisiis, esimene variant: kes on selle poolt, et riigipea vanustsensuse alampiir on 45 aastat? Hääletame. Poolt 16.

Teisena panen hääletamisele küsimuse, et riigipea vanustsensuse alampiiri psas on 35 aastat. Hääletame. Poolt 15.

Viimasena, kolmandana panen hääletamisele küsimuse: kes on selle poolt, et riigipea vanustsensuse alammäär on 40 aastat? Hääletame. Poolt 11.

Selles voorus langeb välja 3. variant, mille sisu on selles, et riigipea vanustsensuse alampiir on 40 aastat.

Juhataja:

Härra Kask, kas on võimalik, et me riigipea vanuse-
tsensuse alampiiri otsustame lõplikult järgmise nädala neljapäeval-reedel? Meil on jäänud kaalumisele kaks varianti: riigipea vanusetsensuse alammäär on 45 aastat ja riigipea vanusetsensuse alampiir on 35 aastat. Järgmise nädala neljapäeval-reedel langetame lõpliku otsuse. Hr.Kask, palun jätkame.

P.Kask! Järgmisena käsitleksin 24.punkti presidendi vetoõigust. Välja on toodud neli võimalikku varianti ja nagu te tabelist loete, said need variandid ühistoimkonnas hääli vastavalt 1,3,6 ja 1, See on formaalne tulemus, nüüd natuke argumentidest. Presidendi vetoõigus on institutsioon, mida puhtas parlamentaarsüsteemis ei ole. Teisest küljest töötab parlament nähtavasti pikka aega väga suures aja hädas, tugeva aja-pressingu tingimustes ja see määrab kindlasti ka tema poolt vastuvõetud aktide kvaliteedi. Ja selline mehhanism, et on riigipea, kes teeb nende aktide kvaliteedi järelkontrolli ja saadab vajaduse korral aktid riigikogusse tagasi leiab väga laialdast toetajaskonda. Küsimus on selles kui suurte häälteenamusega siis asi teisel korral otsustatakse ehk veto kummutatakse. Küsimus on põhimõtteliselt väga tähtis, presidendi vetoõigus parlamendi otsuste suhtes ja sekkumine seadusandlikku protsessi, tema teatud võim seadusandluse üle. Mäletatavasti oli Raidla projektis välja pakutud, et veto kummutatakse 2/3, Selline vetoõigus annab presidendile väga tugeva võimu parlamendi üle

ja võimaldab konflikti tekkimist presidendi-parlamendi vahel. Nagu härra Rein Taagepera argumenteerib, on noore demokraatia puhul riigipeal kiusatus sageli sekkuda, ehkki põhimõtteliselt peaks parlamentaar-süsteemi riigipea sekkuma vahest kord sajast tõsiste kriiside puhul. Üleminek esimeselt variandilt teisele, kolmandale või neljandale on selles mõttes suur kvali-tatiivne hüpr, et piltlikult öeldes võetakse teistel juhtudel presidendilt ära ringikohtuniku funktsioonid poksis ja pannakse poksikindad kätte. See tähendab, et tema võtab üle teatud osa sellest vastutusest, mis muidu lasub parlamendil. Niipea kui tal on vastutus, tunnetab ta ka tööpoolest selle vastutuse koormust, kohustust neid seadusandlikke akte analüüsida, hinnata. Kui veto kummutatakse lihthäälteenamusega, on tegemist siiski väga nõrga vetoga, mida näiteks professor Shugarti tabelis hinnatakse numbriga null. Sisuliselt see ei olegi veto, vaid õigus saata tagasi uueks arutamiseks. Kõik teised variandid, mis on tabelis tähistatud numbri-tega 3 ja 4, nõuavad kvalifitseeritud häälteenamust veto kummutamiseks ja nad tähendavad juba selle tabeli jär-järgi punktidega hinnatavat võimu presidendile. Üldi-selt on absoluuthäälteenamuse nõue veidi nõrgem kui 2/3 nõue. See kehtib tähtsamates küsimustes, sellistes küsimustes, mis Riigikogu väga paljud puudujad muidu kohale meelitab. Kui aga vetoõigust hakatakse kasutama küllalt sageli, siis ma ütleksin et kahe kolmandiku nõue on isegi nõrgem kui absoluutse enamuse nõue.

Ma tuletaksin meelde viimaseid hääletusi Ülemnõukogus, Paar küsimust langesid päevakorrast välja tagasilükkamisega, mis sai 48-50 poolthäält ja 2-4 vastuhäält. 2/3 enamuse järgi oleksid nad vastu võetud, aga absoluutse enamusega osutusid nad tagasilükatuks. Aga nagu praktika näitab, tuleb tähtsates küsimustes rohkem kui 90% Ülemnõukogu koosseisust ja sel juhul on 2/3 enamuse nõue tugevam kui absoluutse enamuse nõue. Seega on presidendi vetoõiguse ulatus erakordselt tähtis küsimus, sisuline küsimus, me kas jääme parlamentaarsüsteemi mudeli juurde või teeme sammud presidenditaalsüsteemi suunas. Erinevalt eelmistest küsimustest loodan ma selles osas pikka ja põhjalikku diskussiooni. Täna.

Juhataja: Suur tänu, hr.Kask. Palun, millised on küsimused? Arutelu objekt on presidendi vetoõigus.

Palun küsimused. Hr.Runnel, palun.

H.Runnel: Palun ettekandjal veel veidi korrata p.2 ja p.3 vahet lihthäälteenamusega.

P.Kask: Lihthäälteenamus nii nagu toimikond seda mõistis, tähendab seda et poolthääli on rohkem kui vastuhääli. Sel juhul on otsus vastu võetud ja veto kummutatud. Sama reegli järgi nagu seadusi vastu võetakse. Ja p.3 on absoluuthäälteenamus kogu valitud koosseisust, Puudujad lähevad arvesse sisuliselt vastuhäälega.

Juhataja: Küsimuse esitamiseks saab sõna hr.Sirendi.

A.Sirendi: Ks ma sain õieti aru, et kui kõik on kohal, siis 3.punkt on täpselt üks ja seesama?

P.Kask: Jaa, sel tingimusel oleks teine ja kolmas punkt täpselt üks ja sama. Välja arvatus see, kui me lubame erapooletust, siis see ei ole üks ja sama.

juhataja: Küsimusi rohkem ei ole. Aitäh, hr.Kask. Söna saab hr.Uluots, palun.

Ü.Uluots: Lugupeetud kolleegid, ma tulin teie ette, et kaitsta presidendi vetoõigust. Argumendid. Riigi juhtimisstruktuuri põhiline tingimus on tema tasakaalustatus. Et kolmnurk - parlament, president (riigivanem, riigipea) ja valitsus oleks omavahel tasakaalus ja oleks käivitatud selline mehhanism, mis ei luba seda tasakaalu rikkuda, Ja presidendi suspensiivne, edasilükkav vetoõigus - keegi ei räägi presidendi absoluutsest vetoõigusest - on üks tasakaalustatavaid mehhanisme presidendi ja valitsuse vahel. Suspensiivne vetoõigus tähendab tegelikult seda, et kui põhiseaduses on öeldud, et riigipea kuulutab välja parlamendis vastu võetud seadused, siis on riigipeal õigus seda teatud aja jooksul mitte teha ja suunata vastuvõetud seadus motiveeritud põhjendustega parlamenti tagasi. Mitte lihtsalt tagasi, vaid motiveeritult ja praktika on näidanud, et parlament võtab tavaliselt need motiveeritud tingimused vastu. Tihtipeale võib jutt olla ainult mõne koma tõstmisest teise kohta või mõnest muust redaktsioonilisest parandusest. Ja nüüd tuleb ühest asjast aru saada. Juhul kui parlament soostub nende parandustega, siis ei ole vaja kasutada neid piirtingimusi, mida me hakkame praegu hääletama. Asi läheb tavalises seadusandlikus korras ja nagu me teiega siin otsustasime, vastava hääletussüsteemiga. Praktika on ka näidanud, et pralament kasutab tavaliselt veto kummutamise õigust ainult ühel

või kahel protsendil juhtudest. Tavaliselt jõutakse kokkuleppele, konsensusele ja seadus kuulutatakse välja nende parandustega, mis on riigipea ja parlamendi vahel kooskõlastatud. Nii et see asi ei ole sugugi ohtlik, nii hirmus ja nii diktatuurilõhnaline, nagu võiks paista. Riigi tasakaalu nimel peaksime soostuma sellega, et anda presidendile suspensiivne vetoõigus ja parlamendile küllalt tugev riiv vetoõiguse kummutamiseks. Mina pakkusin välja kaks kolmandikku häältest. Ma tänan teid.

juhataja: Tänan, hr.Uluots. Hr.Adams, teil on sõna.

J.Adams: Head kolleegid, projekti kontseptsiooni järgi oli mõeldud niimoodi, et ükski seadus ei hakka üldjuhul kehtima enne, kui riigivanem on sellele alla kirjutanud ja selle välja kuulutanud. Mis juhtub, kui riigivanemal ei ole aega alla kirjutada? Me arutasime toimkonnas ka seda ja otsustasime, et kui teatud aja jooksul ei ole alla kirjutatud, siis jõustub seadus ilma alla kirjutamata. See lahendab ära praktilised probleemid, kui näiteks riigivanem on pikemal välismaareisil või midagi sellist. Samas ei ole mõeldav, et inimesele, kellel on kohustus alla kirjutada, ei antaks võimalust sellest allakirjutamisest keelduda. Siin võib olla põhjusi väga mitmeid. Eelnõus me olime väga naiivsed, kui kirjutasime siia, et see võiks toimuda ainult juhul, kui motiveeritult on ära näidatud, et vastav seaduseelnõu pole põhiseadusega kooskõlas. Ilmselt teine ja lähiaastatel võib-olla arvestatav

põhjus on see, et parlamendi poolt vastu võetud seaduses avastatakse tagantjärele mingi normitehniline viga, mida on vaja parandada või tuleb viia ta kokku mingisuguse rahvusvahelise leppega, juhtida tähelepanu võimalikele järelmõjudele, millele parlament ei mõelnud vms. Nii et vetoõigus peaks olema selline praegu, eelnõu koostamise ajal ma nii ei arvanud - et sisulisi tingimusi ei maksaks meil põhiseadusesse kirjutada, See viiks lõppkokkuvõttes välja teatud silmakirjalikkusele, kus iga koma valestiasetust võib motiveerida põhiseaduslikult, ainult see läheb siis väga keeruliseks. Nüüd vetokummutamiseks vajalike häälte hulk. Siin on väga oluline erinevus, Kui meie jätame vetokummutamiseks ainult lihthäälteenamuse, siis see tähendab, et me anname tiigipeale võimaluse juhtida tähelepanu parlamendi poolt vastuvõetud seaduse normitehnilistele vigadele või mingisugusele muule ebasoovitatusetele. Kui me nõuame, et suspensiivse veto kummutamiseks oleks vaja kvalifitseeritud häälteenamust, siis anname sellega riigivanemale poliitilise võimu. Ja sellega põhimõtteliselt valmistame ette võimukonflikti Eesti riigis, kusjuures võimukonflikt muutub täiesti võimalikuks, eriti ohtlikuks sellisel juhul, kui meie riigivanem on otse rahva poolt valitud. Minu arvates selles on meie praeguse hääletamise tagamaa ja tegeliku valiku sisu, Täna.

juhataja: Aitäh, hr. Adams.

Kell on 12.56. Viimasena saab enne lõunavaheaega sõna hr.P.Kask. Palun.

P.Kask: Ma võtan sõna kui mitte toimkonna esimees, vaid kui assambleeliige, et anda ülevaade sellest, kui suur on vetoõigus teiste vabariikide riigipeadel. Seda küsimust on väga põhjalikult uurinud meie toimkonna eksperdiks kinnitatud professor Shugart. Mul on vastava uurimuse tabel käepärast ja ma annaksin sellest ülevaate. Kõik parlametaarsüsteemid on niisugused, kus vetoõigus on null palli, s.t. meie tabelis kas esimene või teine alternatiiv. Need riigid on järgmised: Saksamaa, Haiti, Island, Iirimaa ja Austraalia. Sinna tabelisse on sisse viidud kõik vabariigid, kus presidendi valib rahvas ja need parlametaarriigid, kus presidendi valib parlament ning kus tal loomulikult ei ole vetoõigust. Soome ja Prantsusmaa on poolpresidentiaalsed peaminister-presidendi-likud süsteemid ja ka neis mõlemas on vetoõigus null. (esimene või teine alternatiiv meie tabelis).

Vetoõigus on küllaltki laialt levinud presidentiaalsüsteemis. Ma näen siin tabelis ainult kolme presidentiaalriiki, kus presidentil vetoõigust ei ole. Need on Peruu, Sri Lanka, ja Venezuela. Ülejäänutel domineerib vetoõigus kaks palli, mõnel on ka üks pall, absoluutset vetot ei esine peaaegu üldse, Ainult Portugalis oli ajavahemikus 1976-1982 neljapalliline vetoõigus, ja kolmepalliline vetoõigus on Ecuadoris praegu.

Nendes küsimustes, mis ei puuduta riigieelarvet. Enamikus presidentiaalsüsteemis on vetoõigus kaks palli ja vähemikus üks pall. Kaks palli tähendab siis meie neljandat alternatiivi ja üks pall on meie kolmas

alternatiiv, Selline on statistika. Ma kordan veel: kõik parlamentaarsüsteemid tähendavad vetoõigust null palli, meie alternatiivis kas üks või kaks.

Presidentiaalsüsteemi kõige levinum alternatiiv on alternatiiv neli, aga esineb ka alternatiivi kolm ja vetoõigust null ehk selle puudumist. Täna.

juhataja: Aitäh, hr.Kask. Kell on 13. Järgneb ühetunnine lõunavaheaeg. Töö jätkub kell kaks. Esimesena saab sõna samal teemal hr.Runnel. Head lõunavaheaga!

L Ö U N A V A H E A E G

juhataja: Kell on 14. Vaheaeg on lõppenud. Kohaloleku kontroll. Täna. Meid on 25. Hr.Runnel, teil on sõna. Palun.

H.Runnel: Kallid kolleegid, kes te veel olete pärast lõunat ellu jäänud ja kohal. Mul on paar pisikest metoodilist märkust, psühholoogilise kandi pealt. Ma kuulun nende hulka, kes külla tahaksid preambulasse kirjutada sõnad, et Eesti Vabariik toetub liberalismi, demokraatia ja parlametarismi ideedele, ja liberalismi konteksti kuulub ka riigipea kui tugeva institutsiooni mõiste. Metoodiline märkus ongi sel tasandil, et kui me räägime tasakaalustatud riigist, riigiaparadist, siis unustame ära erineva suurusjärguga asjad, sest nad on erinevad. Riigiehituses on neli võrdset institutsiooni: rahvas, rahvaesindus, e.riigikogu valitsus ja riigipea. Ühe võimu vähendamine tähendab seda, et kellegi võim on suurendatud. Siin valitsevad tendentsid valitsuse võimu tugevdada ja riigipea oma vähendada ning isegi alandada. Riigipead kaldutakse käsitlema mitte ühena neljast riigiehituse komponendist,

vaid talle lähenetakse individuaalpsühholoogiliselt kui eraisikule, kellel on teatud vead, kellel on teatud pahed, kes tahab võimu haarata. Riigiehituses on ta aga täpselt samasugune nähtus, nagu on rahvaesindus või isegi rahvas. Individuaalpsühholoogiline rünnak riigivanema, riigipea suunas on sellises mõttes natuke tarbetu ja ma juõgeksin ikkagi arvata, et vetoõigus ja selle rakendamine ~~on~~ selle riigiehituse osa võimu tugevdamiseks on vajalik. Tänan.

juhataja: Tänan, hr.Runnel. Palun, kas on veel sõna-soove?. Ei ole. Hr.Kask, meil tuleb alustada hääletamisi ja püüaksime jõuda kokkuleppele, millisel moel Assamblee saab oma seisukohta kõige paremini väljendada. Hr.Kask, palun.

P.Kask: On ettepanek kasutada sedasama konkureerivat hääletusviisi, nagu me siiani oleme kasutanud, kui on rohkem kui kaks alternatiivi. Tänan.

juhataja: Väljajaotatud tabelis on tekst: presidendi vetoõigus ja siis järgneb neli varianti. Vetoõigus puudub esimeses. Ja viimases on veto kummutatav 2/3 hääletajate enamusega. Hr.Uluots:

Ü.Uluots: Mul on protseduuriline ettepanek. Kas me ei hääletaks kõigepealt läbi, kas vetoõigus on või ei ole. Kui me oleme sellega hakkama saanud, siis võtame pärast käsile, kui range on veto riiv.

juhataja: Aitäh. Hr.Kask.

P.Kask: Ka nii võiks, kui oleks selge, mida tähendab, et vetoõigus on. Mul on siiski ettepanek hääletada

läbi neli varianti, nii nagu me seni oleme teinud, Minu arvates tulemus ei sõltu sellest, millist meetodit me kasutame.

juhataja: Ma tänan, Niisiis, alustame hääletamisi. Palun veelkord kohaleoleku kontroll, sest oli hilinajaid. Meid on 28. Algab hääletamine. Esimene küsimus. Kes on selle poolt, et presidendil puudub vetoõigus? Hääletame. Seda varianti pooldab ~~näxi~~ 4. Teine variant. Küsimus on selline. Kes on selle poolt et presidendi veto on kummutatav lihthäälteenamusega? Hääletame. See variant kogus 14 häält.

Kolmandana panen hääletusele variandi 3. Kes on selle poolt, et presidendi veto on kummutatav riigikogu koosseisu absoluutse häälteenamusega. Hääletame. Variant kogus 12 häält.

Viimane neljas konkureeriv hääletus. Neljanda variandiküsimus on järgmine, Kes on selle poolt, et presidendi veto on kummutatav kahe kolmandiku hääletajate enamusega? Hääletame. Variant kogus 9 häält.

Esimese vooru tulemusel langeb välja variant 1, mille sisu oli: presidendil puudub vetoõigus. Teises voorus panen esimesena hääletusele variandi 2, mille küsimus on järgmine: kes on selle poolt, presidendi veto on kummutatav lihthäälteenamusega. Hääletame. 14 häält. Samuti nagu esimeses voorus.

Teisena panen hääletamisele variandi 3, mille küsimus on järgmine: kes on selle poolt, et presidendi veto on kummutatav Riigikogu koosseisu absoluutse häälteenamusega? Hääletame. Poolt on 12 häält, nagu esimeses

voorus.

Ja kolmas viimane küsimus. Variant 4. Kes on selle poolt, et presidendi veto on kummutatav kahe kolmandiku hääletajate enamusega? Hääletame. Variant kogus 8 poolthäält. Teises voorus langeb välja variant 4. Konkurentsi jäävad kaks varianti. Juhatusel on toimkonnale ettepanek, kas selles põhimõttelises küsimuses mitte veel kord teha löplikku valikut, Kas toimkond aktsepteerib? Tänan.

Hr.Kask, palun kõnepulti. Meil on veel põhimõttelisi küsimusi lahendada.Palun.

P.Kask: Jäänud on siis viimane küsimus. See on nr.9 ja küsimus seisneb selles, kuidas valitakse riigivanem. Toimkond otsustas alsegselt hääletusele panna kaks varianti, et asja mitte liiga keeruliseks teha, need olid siis valijameest kogu ja rahvas. Kolmanda ja neljanda toimonna ühisistungil, kui need kaks varianti olid läbi hääletatud ja seis jäi viiki, otsustasime me ümber selle kasuks, et me toome siiski saali kõik kolm võimalikku varianti.

Esimene, et valitakse Riigikogu poolt, see on klassikalise parlamentaarsüsteemi variant, Teine on, et valitakse valijameeste kogu poolt, mis on ka variandis lahti kirjutatud hr.Adamsi poolt. Valijameeste hulka kuuõuvad siis kõik Riigikogu liikmed ja sama suur arv kohaliku võimu esindajaid. Seda varianti kasutatakse ka mõnes parlamentaarsüsteemi riigis, näiteks Saksamaal. Kolmas variant, riigivanema valib rahvas. Kas seda varianti kasutatakse parlamentaar-

süsteemi riikides ja praktiliselt kõikides presidentaal-süsteemi riikides. Kui valib rahvas, siis tema moraalne võim tugevneb, tema positsioon riigis tugevneb, ehkki võib-olla tema ametlik võim, mis põhiseadusega on määratud (võib-olla ka täpselt piiritletud) jääb samaks. Selles mõttes on valimiste viis tähtis.

Toimkond teeb niisiis ettepaneku läbi hääletada kolm varianti konkureerivas korras. Kuna me siin oleme jubapraktiseerinus, et selle konkurentsi viimane voor toimub hiljem, siis on nähtavasti mõistlik ka see küsimus samamoodilahendada. Ma loodan, et selles küsimuses tuleb sõnavõtte palju ja diskussioon on elav, sest see on ka üks väga tähtisküsimus. Argumente ühe või teise kasuks on toimkonnas esitatud küllalt palju. Need, kes pooldavad põhimõtteliselt parlamentaarsüsteemi, eelistavad esimest kaht varianti, aga küllaltki suur pooldajaskond on kolmandal variandil ja üks argument on see, et rahvas tahab ka selles küsimuses otsustamisest osa võtta ja kindlasti oleks ta pettunud, kindlaksti Põhiseadusliku Assamblee maine langeks, kui tehtaks valik esimese, teise variandi piires. Ma arvan, et teatud mõttes on vetoõigus ja riigipea valiku viis omavahel seotud. Kui me otsustame, et anname presidendile vetoõiguse, mis on kummutatav raskemini kui lihthäälteenamusega, sel juhul ei oleks loogiline anda presidendi valmisi õigust kellelegi muule kui rahvale, sest see on niivõrd puhas presidentaal-süsteemi element, et isegi nendes maades, kus natukene presidentaalsüsteemi elemente kasutatakse, näiteks Prantsusmaal, näiteks Soomes, ei ole presidendil vetoõigust rohkem kui null palli. Ja just nimelt sellest kaalutlusest lähtudes on minul ettepanek

täna seda hääletust mitte lõpetada, vaid viia lõplik hääletus läbi siis, kui on lõplikult otsustatud ka vetoõiguse küsimus. Täna.

juhataja: Aitäh. Hr.Adams, sõna on küsimuse esitamiseks. Palun.

J.Adams: Hr.Kask, kas teie teate mulle nimetada mõnda riiki maailmas kus oleks täielikult parlamentaar-süsteem ja riigi esimese ametnikuna käsitatava riigi-pea valiks otseselt rahvas? Ei ole ühtegi fakti leidnud. Võib-olla Teie teate paremini.

P.Kask: Parlamentaarsüsteeme, kus riigipea valitakse, kus see ei ole päritav amet või monarhi poolt määratav, ei ole väga palju, Enamik parlamentaarsüsteeme on anarhisliised aga andmeid nende kohta, kus riigipea, nimelt presidentvalitakse rahva poolt ja kus ta vali-takse parlamendi poolt, leiata te sellest materjalist, mis on kõigile assambleeliikmetele laiali jagatud, see on 5,peatükk Lühparti raamatust "Demokraatia" ja seal on tabel selle kohta, millistes riikides kuidas riigipea valitakse. Minu mälu järgi selles tabelis oli 6 stabiilset demokraatlikku riiki mittepäritava riigi-peaga. Ja umbes pooltes Euroopa riikides vist kolmel juhul valitakse president otse rahva poolz. Võrdlemisi tihti. Jah, see kaalukauss oli natukene parlamendi-valimiste kasuks, aga nüüd 1.oktoobril lisandus Soome, Soome president valitakse nüüd otse samal ajal muude elementide poolest läks ta parlamentaarseks ja see vist

tasakaalustas täiesti praegu pildi.

juhataja: Tänan. Millised on veel küsimused? Hr.Korrovits, palun.

V.Korrovits: Teie väitest, et kui presidendi vetoõigus on kummutatav enama kui lihthäälteenamusega, siis on loogiline ka, et teda valib rahvas.

P.Kask: Jaa. Täpselt, ma ei tea ühtegi juhtu, kus parlametaarsüsteemiks liigitatava riigi president oleks valitud teisit kui rahva poolt otse. Ma ei pea silmas selliseidvaheastmelisi valimisi, nagu näiteks Ühendriikides. Seal oli ka valijameeste kaudu, aga sisuliselt osalesid valijad ikka presidendivalimistel, kuigi nad valisid valijamehi. Erinevus seisneb just selles, kas parlament või rahvas mingil moel.

juhataja: Aitäh. Hr.Raig, palun.

I.Raig: Hr.Kask, te ütlesite, et Assamblee populaarsus sellega kindlasti langeb, kui ta hääletab presidendi rahva poolt valimiste vastu, kuid kas on siiski ka argumenteselle poolt, et presidenti võiks valida siis parlament või parlament koos kohalike omavalitsuste esindajatega.

P.Kask: Aitäh meeldetuletuse eest! See ei olnud lausa minu väide, et Assamblee populaarsus sõltub sellest konkreetsest otsusest, lihtsalt ma edastasih neid argumente, mida meie toimkonnas erutelul räägiti. Kas on argumente selle kasuks, et valiks Riigikogu? On küll. Probleem selles ongi, et noorte demokraatiate kõige

tavalisemaks läbikukkumise põhjuseks , kõige levine-
 numaks demokraatia hävinemise põhjuseks on konflikt
 parlamendi ja presidendi vahel. Kui nad mõlemad on
 rahva poolt otseselt valitud, siis nad mõlemad tunne-
 tavad vastutust, nad tunnetavad rahva poolt antud
 mandaati ja püüavad seda ka teostada. Püüavad läbi
 viia oma joont, oma programmi. Ja kui nad satuvad
 konflikti, siis presidendi ja parlamendi konflikt on
 kõige tõsisem konflikt, mis noores demokraatlikus riigis
 võib tekkida ja mis väga sageli on hävitanud demokraa-
 tiad.

juhataja: Tänan. Küsimusi rohkem ei ole. Tänan hr.
 Kask, Palun, kes soovivad sõna võtta? Hr.Kaalep.

A.Kaalep: Lugupeetud kolleegid, mul on väga hea mee,
 et saan kohe peale hr.Kase esinemist sõna võtta. Ma
 tahaksin kollegiaalselt ja sõbralikult protesteerida
 selle käsitusviisi vastu, selle ajalookontseptsiooni
 vastu, mida ma hr.Kasel märkan. Noori demokraatid
 ei ole mitte hävitanud mingi riiklik struktuur, mitte
 mingisugune juriidiline ebakoht, vaid põhjused on
 alati olnud hoopis sügavamad, nii et ei ole olnud
 mitte struktuuri viga, vaid selle ühiskondliku sisu
 viga, mis teatavast struktuuri on täitnud. Nii et
 mitte kord ise, vaid inimesed. Ma tahaksin avaldada
 oma poolehoidu sellele, et riigipea valib rahvas. Ja
 nimelt, jättes kõrvale ühiskondlikud ja poliitilised
 ja ka juriidilised aspektid, tahaksin ma rõhutada
 eetilist aspekti. Kui rahvaesindus, parlament koosneb

delegaatidest, kes esindavad teatavaid ideelisi programme või siis isegi teatavaid ühiskondlikke kihte, klasse, nagu seda enamasti teevad parempoolsed jahasak-poolsed parteid, ja tunnevad seotust teatava osaga valijatest, siis tasakaalustamiseks oleks vägagi vajalik üks selline võimukese, kes tunneks ennast terve rahva, kõikide ideeliste suundade, kõikide kihtide ja klasside esindajana, kellel oleks selline reaalne kohustus. Ja minu arvates peaks see olema just riigipea. Ametisse astudes peaks ta loobuma muidugi oma parteilisest kuuluvusest, peatama oma parteisse kuulumise, nagu meil on saanud kombeks öelda, ja tundma ennast vastutavana just terve rahva eest kuni viimase inimeseni. Ja sellepärast oleks ka täiesti loomulik, et selle institutsiooni loob terve rahvas, ühesõnaga, et riigipea valitaks terve rahva poolt. Täna tähelepanu eest.

Juhataja: Täna hr. Kaalep. Hr. Adams, teil on sõna.

J. Adams: Head kolleegid, minu arvates on ~~küsimus~~ see praegu üks olulisemaid otsustusi, mis me Assambleel peame tegema. Loomulikult me ei tee seda kõike täna ära, aga sellel asjal on kaks aspekti. Ühest küljest on meil vaja otsustada riigiehituslikult väga oluline küsimus ja samal ajal sellega põimub päevapoliitika, mitte niivõrd päevapoliitika, aga see, mis on lähemate kuude jooksul Eestimaal sündimas. Jälle on meil küsimus, kes on meil riigipea. Rahva poolt riigipea valimine kujutab praktiliselt siiski poliitilist valimist. See kujuneb programmi valimiseks. Minu töörühma eelnõus oli ette nähtud riigipea kui riigi kõrgeim ametnik, mitte poliitiline, ilma poliitilise võimuta. Sellisel

juhul temale esitatavad nõuded ei ole miivõrd poolehoid tema programmile, kui võrd poolehoid tema isikule. Maksimaalselt suur poolehoid kõikide poliitiliste rühmade poolt. Hinnangu aluseks oleksid tõenäoliselt tema kompetentsus, tasakaalutus ja erapooletus. Üldine seaduspärasus on, et niisuguste omaduste inimese valimine õnnestub võimalikult väiksel kogul. Ei ole võimalik, et terve rahvas valib kandidaati nende omaduste järgi.

Nüüd küsimused kuidas valida, mõimuvad siin väga. Ma võtaksin väga tõsiselt seda argumenti, mida P.Kask siin tutvustas, et praegh on Eestis endiselt arvamus, et rahva enamus tahab riigipea valimist üldrahvalikul hääletusel. Ma usun, et see võib isegi tõsi olla, kuigi meil ei ole vastavat küsitlust korraldatud, aga ma prognoosiks, et see on ka viimane kord, kui seda vaja on. Küsimus on selles, kas me läheme teadlikult sellise erandi tegemise peale, ja kui läheme siis kuidas me seda korraldame. Probleem on ju selles, et nagu ma aru saan, on aktsepteeritud põhimõte, et riigipea ja parlament valitakse erineva ametiaja pikkusega. Tähendab tulevikus need valimised ei hakka kokku sattuma. Meil paraku need esimesed valimised satuvad sisuliselt kokku. Ma ei kujuta ette, kuidas meil oleks võimalik viia läbi peaaegu üheaegselt Riigikogu valimised ja riigivanema valimised otse rahva poolt ja samal ajal mitte teha seda ühel päeval. Või kui me teeme seda ühel päeval, kuidas üks ei hakka teist segama. Ja teist mõjutama. Sama küsimus, kui me jääme ainuüksi selle juurde, et Riigikogu valib, siis paraku praeguses olukorras esimesed Riigikogu valimised kujunevad tõenäo-

liselt kaudselt ka riigipea valimisteks, sest vähemalt poliitilised rühmad peavad oma eelistused ja programmid välja ütleva. Nüüd ma arvan, et meie eelnõus oli täiesti äpardunult antud see võimalus, et valijameeste kogu moodustavad pariteetsetel alustel Riigikogu ja kohalikud omavalitsused, See teeb asja erakordselt keeruliseks. Kui me läheme seda teed, siis me peame valima mingi teise variandi. Eestis ma ei kujuta ette, et omavalitsuste valijamehed oleks võimalik valida kaheastmelise valimise teel. See tähendab, et me peaksime valijameeste kogu laiendama niimoodi, et iga vald saab vähemalt ühe. Kuna meil on kaks astet, on ka teise astme omavalitsus praegu vähemalt olemas, siis kerkib küsimus, kas seal on ka mingisugune valijameeste võimalus ja ka sellisel juhul, kuidas. Tuleb lahendada ka esimese astme omavalitsuste volikogude erineva suuruse küsimused. Ei kujuta ette aktsepteeritavat võimalust, et näiteks Tartu linnal oleks ka täpselt ainult üks valijamees, nagu on näiteks Luunja vallal. See on põhimõtteliselt lahendatav, ainult ma tahtsin juhtida tähelepanu, et keskmine variant minu arvates ei ole õige ega reaalne. Tänan.

juhataja: Tänan, hr.Adams. Kohalt soovib sõna hr.Raig.Palun.

I.Raig: Tänan. Tõenäoliselt saab tulevikus meie riigiehitust iseloomustada teatud kombinatsioonina parlamentaarsest ja presidentaalsest võimust. See tähendab, mingisugune roll presidendile poliitikas

paratamatult jääb. Ja võiks ka ennustada seda, et vähemalt järgmised ja ilmselt ka ülejäägid presidendi valimised, kui nad tulevad siiski veel isikuvahimised, mitte platvormivalimised. Seetõttu mulle tundub, et kui võrd president siiski mängib teatud rolli poliitikas, siis otsustavaks muutub kompetentsus, ja kompetentsust saavad määratleda kõige paremini just need inimesed, kellel on juba rahva mandaat, sest muidu kujuneb presidendi valimine selliseks populistlikuks ürituseks mis ei lähtu niivõrd kandidaadi kompetentsuse omadustest, kui võrd muudest omadustest. Seetõttu ma teeksin ettepaneku toetada seda varianti, mis on keskmine variant, kus president valitakse rahva poolt mandaadi saanud valijameeste poolt. See töötab kõige kompetentsemat otsustamist. Täna.

juhataja: Täna, hr. Raig, Hr. Runnel, teil on sõna.

H. Runnel: Kallid kolleegid! Ma juhin tähelepanu kahele võrdsele asjaolule. P. Kask rääkis riigi ehituslikult, et noorte demokraatiate juures on kõige raskem punkt konflikt Riigikogu ja riigipea vahel. Paradoks on selles, et noorte demokraatiate või noorte riikide puhul on samsugune konflikt ka rahva ja riigi vahel, sest puudub riikluse traditsioon. Ja kui hr. Adams ütles, et riigi kõrgeim ametnik on tema projektis riigipea, siis sellega ta märkamatu toetas seda kahtlustust ja mida püüdis pareerida P. Kask, et me ehitame ametnike riiki. Kui lähtuda nõrga riigi kogemuste põhjal ka rahva ülesannetest, siis riigivanem on ajaloolises traditsioonis hingele lähedam, ta esindab bioloogilist printsiipi, perekondliku autoriteedi printsiipi ja selle

kaudu meie riiklik iseõppimine selle institutsiooni kaudu on võib-olla hoopis loomulik, kuigi funktsionaalselt ma muidugi pooldan ka Saksamaa riigikorraldust, just selle valitsuse stabiilsuse pärast. Aga me peaksimesiiski oma ajalugu arvestades, rahvusliku riigi kogemusenõrkust arvestades vaatama riigipead kui pere-meest.

juhataja: Tänan, hr.Runnel. Hr.Kask, palun.

P.Kask: Aitäh. Ma püüan pareerida A.Kaalepi poolt hiluti välajöeldud mõtet, mis on kõlanudsiin saalis varem ka teistes küsimustes, ja nimelt seda väidet, et rahva saatuse määravad muud protsessid ühiskonnas, mitte aga need mehhanismid, mida me püüame disainitult kirjutada põhiseadusesse. Minu väide on, et loomulikult määravad muud protsessid rahva saatust, aga põhiseaduse kvaliteet on üks neist mis seda määrab. On küllalt näiteid maailmast, kus halvakvaliteediline põhiseadus või selle puudumine on muutunud rahvuslikuks hädaks. Näiteks, itaalia, näiteks Iisrael. M e ei saa aru, miks need inimesed üldse on kandideerinud Põhiseaduslikku Assambleesse, kelle arvates põhiseaduse kvaliteet ei määra rahva saatust. Tänan.

juhataja: Tänan. Sõna saab hr.Käbin. Sõnavõtt puldist, palun.

T.Käbin: Lugupeetud hr.juhataja, austatud kolleegid! Neist kolmest võimalusest ma elimineeriksin kaks, . . . Kõigepealtvalijameeste kogu. Jah, me võime võrrelda Saksamaaga, aga Saksamaa on liitriik. Teiseks on üks aspekt asjal, mida siin käsitletud ei ole. Kui valdade, maakondade esindajad osalevad presidendi valimisel, siis tähendab, et presidendi valimisel osalevad ka mitte Eesti Vabariigi kodanike esindajad, Ma arvan,

te kõik või enamus nõustute sellega, et kohalike volikogude valimistel ei oma kodakondsus valimistest osavõtuks tähtsust, vaid elamise aeg ja valijameeste kogu sanktsioneerimine tähendab nimelt, et president valitakse ka mitte Eesti Vabariigi kodanike esindajate osavõtul. Ma ei tea, kas see meeldib teile või ei meeldi. Riigikogu poolt valimine. Miks ka mitte? Võib seda ju teha, nii nagu praegugi Ülemnõukogu esimees on valitud Ülemnõukogu poolt. Aga nimelt, kui me tahame otsida õiget tasakaalumehhanismi, ja nii nagu me alles kiitsime heaks vetoõiguse põhimõtte, edasilükkava vetoõiguse põhimõtte, siis, nagu ka hr.Kask eelpool nimetas, tõepoolest peab president olema valitud mitte sellesama kogu poolt, kelle otsuseid president hakkab tagasi saatma, vaid rahva poolt. Ja näiteks väide, et samal päeval läbi viia valimisi nii Riigikogusse kui ka presidendivalimisi ei ole hea või on raske. Marvan, seda ei maksaks üldse arvestada. Näiteks USA ju korraldab iga nelja aasta tagant samal päeval kõik valimised (president, terve esindajate koda, kolmandik senatist, osariikide ja kohalikud organid) ja ma ei tea, et neil oleks mingeid probleeme sellega olnud. Nii et küll ka meie sellest üle saame. Tõsi, valimised on muidugi kallid asjad, nad maksavad küllaltki palju. Praeguste hindadega need valimised lähevad maksma 60 milj.rbl. Nii et see on asi, mida võib ehk mõelda või argumendiks tuua, kui hiljem need tähtajad hakkavad lahku minema. Aga siiski presidendi intituatsioon on niivõrd

tähtis, et ma leian, et ta peab olema valitud otse rahva poolt. Tänan.

juhataja: Tänan, hr.Käbin. Hr.Saatpalu.

V.Saatpalu: Ma usun, et riik on laev ja laev vajab kompetentset kaptenit, ja ma usun, et esinduskogu on kompetentsem valima kompetentset kaptenit. Ma isiklikult toetan laiendatud esinduskogu, et see valiks meie riigipea ja seega siis tuleks ka vetoõigus suhteliselt nõrk, nii et see küsimus võiks nii öelda komplekselt käsitletav olla, umbes selliselt, et kas me toetame nõrga või keskmise vetoõigusega presidendi või ütleme riigipea leidmist laiendatud esinduskogu abil või oleme siis tugevav vetoõigusega valitava presidendi või riigipea poolt, kes siis valitakse rahva poolt. Isiklikult olen esimese poolt ja paluks seda toetada. Mind ei häiri see, et Eesti riigi kodanike hulka mittekuuluvad inimesed selle kaudu, et nad on valinud näiteks kohaliku omavalitsuse liidrid, saaksid õiguse Eesti Vabariigi riigipea kindlaks-tegemisel. Aitäh.

juhataja: Tänan Hr.Uluots.

Ü.Uluots: Lugupeetud kolleegid, hr.T.Käbin võttis mult võimaluse esineda ja seepärast ma palun tema sõnavõtt korrutada kahega.

juhataja: Aitäh. Hr.Salum, teil on sõna.

V.Salum: Ma pean ennast ka demokraadiks, aga ma ei tiku teise perekonna laste üle peremehetsema. Nii et kui riigivanem on rahva isa, siis ta ei ole iga perekonna isa otsselt, et seetõttu mina pooldan

valimisi kas valijameeste kogu poolt või Riigikogu poolt. Et me ei ole nii rikas rahvas, et seda demokraatliku valimismängu, mis läheb maksma 60 milj.rbl., korraldada. Ta ei taga kompetentsust, ei taga laevale kaptenit. Tänan.

juhataja: Suur tänu. Palun, kas on veel sõnavõtusoove, enne kui asume hääletama? Hr.Korrovits, palun.

V.Korrovits: Head kolleegid, kui me valime presidenti kogu rahvaga, siis on loogiline ka anda temale vetoõigus parlamendi suhtes, parlamendi otsuste suhtes. See on küll loogiline, aga siis saab president üpris suure võimu, mis ei ole mitte soovitatav ja mis ei ole ka selle eelnõu eesmärgiks. Nii et niisugust olukorda tuleks igal juhul vältida. Siis tuleb kaaluda emmakumma poolt, kas vetoõigus ära nullida ja lasta rahval valida või suurendada vetoõigust ja mitte lasta valida rahval. Aga see oleks üks viis luua tugevat presidenti, mis ei ole soovitatav.

juhataja: Tänan, Hr.Salum, palun.

V.Salum: Vabandan, et aega raiskan, aga kui riigivanem valitakse valijatemeeste kogu poolt, siis ei tähenda, see, et me kindlasti ainult omavalitsuslike esindajate hulgast valime need lisavalijamehed, aluseks tuleb ikka võtta kodakondsus ja selles suhtes on kihelkonnakomiteed ja teised Eesti Vabariigi kodanike esindusorganid võimelised seal olema. Tänan.

juhataja: Lugupeetud assambleeliikmed! Kui te tähelepanelikult kuulasite, siis te märkasite et argumendid hakkavad korduma. Samuti hakkab meie arutelu kujunema

diskussiooniks Assamblee mõnede liikmete vahel. Kui aktsepteeritakse seda, mida praegu ütlesin, siis ma loodan, et hr. Käbin on viimane sõnavõtja. Hr. Käbin, palun.

T. Käbin: Täna. Ma vajutasin nupule sellepärast, et ma naiivselt loodan, et siin saalis hakatakse asjadest aru saama nii nagu asjad tegelikult on. Presidendi valimine rahva poolt ja tema vetoõigus ei tähenda sugugi seda, et ta ^{on} nüüd mingi jumal, kes teab absoluutselt kõike ja kogu võim on tema käes. Vetoõigus on kummutatav teistkordsel hääletamisel, nii et siin mingit probleemi ei ole. Ja meie ülesanne ongi selles, et konstrueerida süsteem president-Riigikoguvälitsus tasakaalusolevana ja igal ajal peab olema omajagu võimu, õigused nende volituste teostamiseks ja vastastikku tasakaalustatud süsteem, mis töötab. Sel juhul president ei ole ju midagi, mida me kartma peaksime. Täna.

juhataja: Suur tänu. Hr. Kask, kas me võime asuda hääletama? Kas esitatud kolm ettepanekut võiks panna hääletamisele konkureerivalt? Täna. Kohaloleku kontroll. Meid on 35, algab hääletamine.

Variant 1. Kes on selle poolt, et riigipea valib Riigikogu? Hääletame. Variant üks sai 18 häält.

Variant 2. Kes on selle poolt, et riigipea valib valijameeste kogu? Hääletame. Variant 2 sai 11 häält.

Variant 3. Kes on selle poolt, et riigipea valib rahvas? Hääletame. Variandi 3 poolt on 16 häält.

juhataja: Esimeses voorus on välja langenud variant 2, mille sisu on: riigipea valib valijameeste kogu.

Nii nagu IV toimkond ettepaneku tegi, langetame me lõpliku otsuse järgmise nädala neljapäeval või reedel. Kas IV toimkond soovib veel midagi lisada? Ei.

Lugupeetud kolleegid, me saame minna edasi V toimkonna küsimuste juurde. See on riigikaitse. Ma palun kõnetooli hr.E.Tarto.Palun.

E.Tarto:Lugupeetud juhataja, lugupeetud kolleegid! Kõigepealt ma palun välja võtta tabel, mis on kuupäevastatud 24.oktoobril k.a., ja tekst. Teksti suhtes ma vabandan toimkonna nimel. Meil on nimelt kaks redaktsiooni ja mõlemad õnnilma kuupäevata. Ma palun praeguse arutelu aluseks võtta tekst, kus § 88 on sõnastatud: Kellelgi ei ole õigust alla kirjutada Eesti Vabariigi riikliku või sõjalise kapitulatsioonile. Täheleb, just selle me võtame. Eelmine kord oli § -s 88, et Eesti Vabariigi kodanikel on õigus jne. Meie toimkond pakub välja aruteluks ja hääletamiseks neli probleemi. Ma alustaksin lihtsamast, nimelt §-st 88: Kellelgi ei ole õigust alla kirjutada Eesti Vabariigi riikliku või sõjalise kapitulatsioonile. Eelmine kord oli meil redaktsioon: Eesti Vabariik ei kapituleeru. Meie toimkonda ei saanud kirjalikke ettepanekuid, kuid oma töös me püüdsime arvestada suusõnalisi ettepanekuid. Praegusel juhul meil oleks heameel, kui me saaks teada arvamuse, kas sellist paragrahvi või sellist mõistet üldse põhiseadusse vaja on või ei ole. Täheleb, meie ei hakkaks sõnastuse üle vaidlema,

kui me otsustame ära, kas teda vaja on või ei ole. Ja kui ikkagi leitakse, et on vaja, siis võib-olla saadaksid härrad ja prouad meile veel kirjalikke parandusettepanekuid, Nii et selline oleks ettepanek.

juhataja: Aitäh. Palun võtta ette 10.peatükist §88 ja esitada vajadusel küsimusi selle paragrahvi kohta. Palun. Hr.Talve, teil on sõna küsimuse esitamiseks.

J.-K.Talve: Täna, lugupeetud kolleegid, minu meelest tuleneb see, et kellelgi ei ole õigust kapitulatsioonaktile alla kirjutada, juba teistest paragrahvidest. Seda pädevust ei ole kellelgi. Aitäh.

E.Tarto: Ma ei ole sellise tõlgendusega nõus. Ma arvan, et see ei tulene teistest ja kui ta ka kaudselt tuleneb, siis ma isiklikult ja kogu meie toimkond arvab, et see võiks siiski siin sees olla. Aitäh.

juhataja: Kas.hr.Talve soovib küsimust jätkata? Palun hr.Talve mikrofon.

J.-K.Talve: Lihtsalt sellepärast, et kapituleerimine nõuab põhiseaduse muutmist, Ja seetõttu ei ole kellelgi, ei presidendil, ei peaministril ega kellelgi õigust niisugusele aktile alla kirjutada.

E.Tarto: Ma selgitaksin veelkord, Me arutasime teematoimkonnas seda probleemi, ja kui me ütleme et kellelgi, siis me mõtleme ka seda, Eesti Vabariigi kodanikel ei ole seda õigust, minigugusel pseudovalitsusel väljaspool Eesti piire ei ole seda

õigust. Ajaloost teame, et igasugused Kuusised ja teised on moodustanud selliseid valitsusi, Tähendab, isikutel, kes nahunii ei tunnista meie põhiseadust. Täna.

juhataja: Hr.Adams.

J.Adams: Mul on kaks küsimust. Nagu ma aru saan, on sümpaatne ja deklaratiivne põhimõte, et Eesti riik ei tohi alla anda, asendunud nüüd konkreetse nõudega et me sellist akti ei tohi alla kirjutada. Minu esimene küsimus on, kas see allkirja andmise keeld katab nüüd selle põhimõtte? Ja teine küsimus, ma palun vabandust, et minust valesti eru ei saadaks, kas oleks võimalik selgitada tähenduspiiri, kus on riiklik kapitulatsioon, kus on sõjaline kapitulatsioon ja kas kahekesi need kaks mõistet katavad ka siis antud valdkonna võimalused?

E.Tarto: Ma püüaksin vastata esimesele küsimusele. Meie arutasime teematoimkonnas ja leidsime, et see eelmine variant, et Eesti Vabariik ei kapituleerum on liiga üldsõnaline. Mida tähendab riiklik ja sõjaline kapitulatsioon? Arvati, et võiks siiski olla kaks niisugust mõistet. Aga ma rõhutan veel kord, et meil oleks vaja otsustada probleem, kas me seda paragrahvi üldse sisse võtame või ei. Ma paluksin kõikidelt kirjalikke ettepanekuid, mille põhjal me saaksime edasi töötada.

juhataja: Hr.Jürgenson, teie küsimus, palun.

K.Jürgenson: Lugupeetud ettekandja, ma vabandan, aga see paragrahv meenutab mulle punaväe praktikast

tuntud deklaratsiooni, et Nõukogude armee tungib ainult peale, äärmisel vajadusel asub kaitsele, kunagi ei taandu. Ma arvan, et meie põhiseaduse vaimust peaks välja tulema see protseduur, mismoodi Eesti riik selliseid asju käsitleb, Ja mis puudutab nüüd konkreetselt seda redaktsiooni, siis minu arust, kui räägitakse kapitulatsioonist, siis kapituleeruda saab sellises mõttes ainult Eesti riik, nii et ma analoogiliselt ikkagi hr.Adamsi poolt esitatud küsimusele ei saa vähemalt ka sellest vastusest selgeks, mis asi on riiklik kapitulatsioon. Aitäh.

E.Tarto: Me arutasime niimoodi, et võidakse sõjaliselt alla jääda, kuid kinnitatakse edasi riiklikku püsimist. Meie saime teematoimkonnas niimoodi aru. Ja ma tahaksin öelda, et meie ei ole seda sisse võtnud mitte punaarmee mingisugusest määrustikust, vaid Šveitsi põhiseadusest.

juhataja: Hr.Ruutsoo, palun.

R.Ruutsoo: Jätkaksin siiski siitsamast, kust Jürgenson ja Adams juba alustasid. Need kaks asja sõjaline ja riiklik on nähtavasti üsna erinevad asjad, et panna mõlemad kapitulatsiooni alla. Nähtavasti sõjalises olukorras tekib olukordi, kus tuleb alla anda. Me üldiselt ei kahtle. Seda tuleks kuidagi fikseerida, et me saaksime välja üsna ebamugavatest situatsioonidest, millesse ajalugu nähtavasti meid paneb. Andes alla sõjaliselt, kuid mitte riiklikult, Vahet tuleb igal juhul teha. Aitäh.

E.Tarto: Jah.Kui teil on selline ettepanek, ma palun, et te esitaksite selle kirjalikult.

juhataja: Tuleb tunnistada hr.Tarto suuri parlamendik kogemusi. Nende kogemuste kõrval ma tahaksin meelde tuletada reglementi, See on muidugi üks vastik dokument, ma olen teiega nõus. Reglemendis on nimelt kirjas, et ettepanekuid, mida ei ole läbi vaadatud teematoimkonnas, ei arutata. Tänan. Hr.Sovetnikov, palun.

S.Sovetnikov: Lugupeetud hr.juhataja, lugupeetud hr.Tarto. Hr.Tarto Teil oli õige ettepanek, võib-olla me hääletame kas on mõtet seda paragrahvi sisse viia. Kui hääletame ja enamus ütleb jah, siis jätkame arutamist, muidu me kaotame palju aega. Tänan.

juhataja: Hr, Erm.

A.Erm: Lugupeetud hr. Tarto. Me kõik mäletame Lahesöda ja me ilmselt ei hakka vaidlema Husseinis isiku üle, kuid nagu ma aru saan, kirjutas ta alla sõjalise kapitulatsiooni aktile. Kui ta seda ei oleks teinud siis võib-olla ei oleks Iraagi riiki enam maailma kaardi peal. Tähendab, kuidas ikkagi saada aru siin sellest mõistest, et Eesti Vabariik ei kirjuta alla sõjalise kapitulatsiooni aktile? Kas te oskate mulle seda ära seletada? Tänan.

E.Tarto: Mina saan sellest niimoodi aru, et ta lihtsalt ei kirjuta sellele alla ja siin on öeldud et kellelgi ei ole õigust sellele alla kirjutada. Ma Ma kujutaksin seda ette niimoodi, et kui meid okupeeritakse, siis me lihtsalt ei tunnista seda okupatsiooni. Ja just selles mõttes, et kindlustada end juba

juba ette igasuguse okupatsiooni vastu, igasuguste selliste manöövrite ja nihvide vastu, leidis teematoimkond, et niisugune punkt peaks olema põhiseaduses.

juhataja: hr.Sirendi, palun.

A.Sirendi: Austatud ettekandja, meie rahva ajaloos on kunagi varem ka öeldud, et meie ei alistu enne, kui meil on veel olemas põlvepikkune poisikene, kes võib-olla jõuab relva kanda. Aga kas teile ei tundu, et see ikkagi on sedavõrd deklaratiivne. Me võime seda sõnastada mitut moodi, et niisugust ettepanekut kapituleerud tingimusteta või tingimustega ei tohikski keegi teha. Nii et selles küsimuses peaks tööpooldest enne hääletuse läbi viima, sest tundub need laused ei muutu kellelegi siduvaks, ei võimule ega ka meie vastasele. Tänan.

E.Tarto: Ma ütleksin niimoodi, et kui Põhiseaduslik Assamblee leiab, et sellist punkti ja sellist mõistet üleüldse põhiseadusesse ei ole vaja, s.t.ei seda, mis oli eelmine kord välja pakutud (Eesti Vabariik ei kapituleeru) või siis seda, mis nüüd on uuesti välja pakutud, sest eelmine kord kritiseeriti just sõnastust ja kui Assamblee hääletab selle maha, muidugi mitte täna, sest täna ei ole otsustav hääletus, siis ta lihtsalt hääletab selle maha. Kui aga sõnastuse suhtes on ettepanekuid, siis palun need esitada toimkonnale, me arutame need läbi ja sellisel juhul vaatame, kas me parandame või mitte. Kui arvatakse, et sellist kinnitust ei ole vaja meie põhiseadusesse, siis mis siis ikka. Ma arvan, see ei ole selline küsimus, et põhiseadus sellest oluliselt muutuks. Antud punktis ta ei muutu.

juhataja: Hr.Kork, palun.

T.Kork: Lugupeetud ettekandja, kas teil on meeles või oskate öelda, kas ja kuidas jagunesid teie toimkonnas hääled selle asja erutamisel, kas see oli ühtne seisukoht või oli ka erinevusi?

E.Tarto: Selles punktis me toimkond oli üksmeelel. Meil oli küll vaidlusi sõnastuse suhtes. Hr.Rebas tutvustas meid sellega ja üksmeelselt leidsime, et selline punkt oleks vajalik.

juhataja: Hr.Uluots, palun.

Ü.Uluots: Hr.Tarto, kas teile ei tundu, et kui põhi-seadusesse jääb selline klausel ja kui seda klauslit täht-tähelt täita, võib see viia rahva enesetapuni? Aga meie idee ^{on} ju selles, et säilitada rahvas.

E.Tarto: Ei. Kui te küsite isiklikult minu käest, siis mulle nii ei tundu ja seda küsimust me ei ole teemakomisjonis niimoodi arutanud.

juhataja: Hr.Runnel, palun.

H.Runnel: Lugupeetud ettekandja! Kas ma saan öieti aru, et see sõnastuse otsimine tähendab sisuliselt seda, et tahetakse öelda, et Eesti Vabariigile pealesunnitud sundkapitulatsioon ei tähenda riikluse lõppu?

E.Tarto: Jaa.

H.Runnel: Või on see individuaal-psühholoogiline?

E.Tarzo: Ei. Siin me tahaksime just öelda seda, millele hr.Runnel juhtis tähelepanu. Minu meelest oli see eelmine kord ehk paremini väljendatud, kui oli öeldud, et Eesti Vabariik ei kapituleeru. Siis oli see mõte selgemini väljendatud. Sellepärast et kui keegi

väidab, et me olemekapituleerunud, siis me peame endale selgeks tegema, et me tegelikult eimkapituleeru, Nii et siin on just tahetud seda rõhutada. Tuleks otsustada kas üldse võtta niisugust mõistet sisse või ei, ja kui on otsustatud, et võtta, siis ma palun kirjalikke ettepanekuid teematoimkonnale.

juhataja: Hr.Talve, küsimus, palun.

J.-K.Talve: Kas ei tulene see põhimõte juba käesoleva põhiseaduse 1.paragrahvist? 88.paragrahvi saab niisamuti võtta. Väga suures hädaolukorras.

E.Tarto: Ma arvan, et ei tulene. Antud juhul see täpsustatakse.

juhataja: Suur tänu. Küsimusi rohkem ei ole. Palun, kes soovib sõna võtta? Hr.Adams, palun.

J.Adams: Mulle on see sümpaatne põhimõte, mida E.Tarto toimkond praegu esitas, kuid mind häirib tõsiselt sõna "kapitulatsioon", kuidas sellest Eestimaal aru saadakse, kas ta on piisavalt ühetähenduslik. Ma ütleksin, mida mina saan selle sõna all aru. Võib-olla selgub, et ma saan hoopis midagi muud aru. Minu arust kapitulatsioon on sõjaline mõiste, kui üks väeosa annab alla, tähendab, et jätkata sõjategevust, või terve riik. Sellisel juhul kapituleeruvad nii väeosad kui terved armeed, kui riigid. Peale selle on väga erinevaid kapitulatsioonivõimalusi, on olemas tingimusteta kapitulatsioon, nagu näiteks Saksamaa Teises Maailmasõjas, aga on kapitulatsioonid väga mitmesuguste tingimustega. See on mul üks probleem.

Teine probleem on, kas riigikaitse peatükis selli-

se asja sissevõtmine on (kõige olulisem) ja kas seesama põhimõte ei leiaks põhiseaduses parema koha peatükis "Välislepingud" või siis näiteks üldsätetes. Tänan.

juhataja: Aitäh. Hr.Velliste, palun.

T.Velliste: Hr.juhataja minu arvates selles paragrahvis on küsimus meie põhiseaduse vaimust. Igas põhiseaduses on mõned üldist laadi paragrahvid, mis tuginevad väga igavestele kõlbelistele põhimõtetele. Ma arvan, et siin on tahetud väljendada üht sellist väga igavikulist põhimõtet. Ja arvan, et praegune segadus on tekkinud rohkem selle ümber, mis on riiklik ja sõjaline kapitulatsioon. Ma arvan, et tuleks rääkida lihtsalt sellest, mis on Eesti Vabariigi kapitulatsioon ja kõik on selge. Me selle paragrahviga lihtsalt sisendame rahvale mingisuguse põhilise seisukoha. Tänan.

juhataja: Aitäh. Hr.Kask, palun.

P.Kask: Ma vabandan ette, kui ma natukene naeruks keeran selliseid asju, mis mönele inimesele väga tõsised on. Ma konstrueerisin ühe stsenaariumi, Oletame, et meil tekib kaks riigikogu, mis mõlemad pretendeerivad põhiseaduslikule riigikogule. Oletame, et see kaksikvõimu olukord läheb tõsiseks, et nende vahel tekib sõda. Ja mõlemad peavad sõda Eesti Vabariigi nimel. Mõlemal on aluseks Eesti Vabariigi põhiseadus. Kas selle sätte alusel jääb see sõda igavesti kestma?

juhataja: See oli retooriline küsimus, tegemist on sõnavõttudega. Hr.Korrovits, palun.

V.Korrovits: Head kolleegid, selle paragrahvi sissevõtmine on väga tähtis. Esiteks loob ta vastava vaimugakaitseväge Eesti riigis ja teiseks on see meie põlinesäilitamispüüd seotud ka kõrvalasuvate riikide prognoositava arenguga. Nimelt me ju aimame, kes on see potentsiaalne agressor, kelle suhtes tuleks lähendada kapituleerumise või vastupanu jätkamise küsimust. Kuid me oleme samas ka kaunis kindlad, et seal võtavad maad sellised põhimõtted, kus elu väärtustub rohkem kui siiani ja siis on niisugusel sättel mõtet ka seepärast, et pealetungija ei taha kaotada inimelusid. Täna.

Juhataja: Suur tänu. Meie arutelu on kindlasti väga asjakohane, sest vaevalt siis kui tuleb kapituleeruda, nii pikalt antakse aega asja arutada. Hea, kui on ette selge, mida ja kuidas tuleb teha. Hr.Tarto, ma palun Teid kõnepulti, me hakkame hääletama.

E.Tarto: Toimikond soovib vastust küsimusele, kas üldse lülitada põhiseaduse eelnõusse selline paragrahv, kus on väljendatud mõtet (eelmine kord oli §-s 94 ja seekord on 9-s 88), et kellelgi ei ole õigust alla kirjutada Eesti Vabariigi sõjalise kapitulatsiooni aktile. Küsimus on selles, kas meie oma eelnõusse soovitame üldse niisugust punkti sisse võtta. Kui hääletatakse poolt, siis see tähendab, et võtta. Kui on vastuhääli rohkem, siis saame aru, et mitte võtta.

Juhataja: Lugupeetud kolleegid, kas on selge, millist küsimust me arutame? Palun hr.Adams.

J.Adams: Minul ei ole momendil selge, kas ma hääletan

üldse sellist põhimõtet põhiseaduses või peatükis "Riigikaitse".

E.Tarto: Ma palun kõigepealt hääletada peatükis "Riigikaitse". Kõigepealt põhiseaduses üldse ja seejärel siis peatükis "Riigikaitse".

Juhataja: Lugupeetud kolleegid hr.Tarto, kas me võiksime küsimuse formuleerida järgmiselt: Kes on selle poolt, et põhiseaduses oleks väljendatud põhimõte, mis on praegu kirjas paragrahvis 88? Lugupeetud kolleegid, asume hääletama. Poolt on 14, vastu 14 häält, Riigikaitsekomisjonil on kerge edasi töötada. Hr.Tarto, ma palun Teid uuesti kõnepulti.

E.Tarto: Teine probleem on §-s 89. Siin on tegemist ühe sõnaga, mis me viisime sisse. Toimkond ei ole selle paranduse osas üksmeele, nimelt lugu on sõnas "õigus". Igal Eesti Vabariigi kodanikul on õigus ja kohustus osa võtta riigikaitsest seaduses ettenähtud alustel ja korras. Kuna seda sõna ei olnud ka hr. Adamsi ja kollektiivi poolt väljapakutud variandis, siis oleks vajalik assambleeliikmete arvamust teada. Eelmine kord juba sellest juttu, et teatud tingimustel oleks väga vajalik, arvestades meie kurba ajalugu ja ka seda, mis võib tulevikus tulla, et ka kodanikul on õigus osa võtta riigikaitsest seaduses ettenähtud alustel ja korras. See tähendab ka seda, et seaduses ettenähtud korras oleks kodanikel õigus nõuda sõjalist väljaõpet. Üldse on kaks lähenemist, kas me läheme selle poole, et kuskilt ülevalt tagatakse meie julgeolek, või läheme teisele poole, et pikkamisi valmistame ette

et rahvas ise tagab oma julgeoleku.

Juhataja: Hr.Tarto, teile on küsimus. Hr.Talve, palun.

J.-K.Talve: Lugupeetud kolleegid, ma oleksin küsinud, kuidas on see õigus konkreetselt rakendatav, kui Eesti Vabariigi kaitsevägi millegipoolest arvab, et see või teine inimene ei oma füüsiliste või psüühiliste või poliitiliste omaduste pärast ei kõlba, kuidas ta on võimalik oma õigust täide viia?

E.Tarto: Seda küsimust oleks võinud esitada eelmine kord, kui puudus see täiend, et seaduses ettenähtud alustel ja korras. Seda, kuidas see nimelt on, peab sätestama lähemalt vastav esinduskogu. Selliseid detailseid küsimusi ei ole võimalik siia panna. Loomulikult, kui on inimestel vaimsed või muud põhjused, siis seadusreguleerib.

Juhataja: Hr.Sirendi, palun.

A.Sirendi: Austatud, hr.Tarto, kas on veel mõningaid kohustusi, mille täitmiseks pole põhiseaduse järgi õigusi? Või on see üks ja erandlik?

E.Tarto: Ma juba selgitasin, et meie ettepanek on see sõna sisse viia. Sellepärast et me tihtipeale viitame siin ka teistele. Paljud maad, kes on okupatsiooni läbi teinud, on hiljem põhiseadusesse või seadustesse sellise mõiste sisse viinud ja okupatsiooni tingimustes annab see kodanikele võimaluse, aga ka sisemise õigustuse võidelda okupatsiooni vastu. Samal ajal tahan ka rõhutada varasem öeldut, et sellisel juhul nagu õigus nõuda sõjalist väljaõpet, ettevalmistust või asutada mitmesuguseid ühinguid ja organisatsioone,

mis on ka teiste õigustega tagatud, kuid toimkond leidis, et me paneksime selle sõna siia sisse ja palume arvamust selle kohta.

Juhataja: Lugupeetud kolleegid, me leppisime kokku, et tänane tööpäev kestab kella 17.-ni. Vaheaeg peaks meil algama kell 15.30, seepärast saavad viimastena küsimuste esitajatena sõna, enne kui läheme vaheajale, hr.Ruutsoo ja hr.Adams. Hr,Ruutsoo, palun.

R.Ruutsoo: Lugupeetud eesistuja, austatud hr.Tarto! Kui te peate silmas õigust, kas selle aluseks on ainult kitsamas mõttes Eesti Vabariigi seadus või lähtute ka nendest printsiipidest, mis on juba olemas enesekaitseks? Aitäh.

E.Tarto: Ma ei saanud hästi aru, võib-olla kordate, selgitate küsimust lähemalt.

R.Ruutsoo: Ma pean silmas seda, et siamaani Eesti Vabariigis pole veel nii konkreetset seadust, kas te lähtute selle printsiibi formuleerimisel kõige üldisematest okupeeritud riigi sõjategevuse eeskirjadest või lähtute konkreetsetest ettekujutustest?

E.Tarto: Me lähtume üldistest.

Juhataja: Hr.Adams, palun.

J.Adams: Tänan. Mul oleks kaks küsimust. Momendil ma ei oska tõsiselt ette kujutada olukordam kus Eesti Vabariigi seaduslikud riigivõimud keelduvad täitmast oma kohust, andma kodanikele sõjalist väljaõpet. Oleks vaja selle kohta seletust.

Ja teine küsimus on selline. Kas teie toimkond kaalus omaalgatuslike riigikaitseorganisatsioonide

moodustamist eriolukordades, selle põhimõtte esitamist õiguste ja kohustuste peatükis?

E.Tarto: Teematoimkonnas me arutasime seda esimest võimalust ja me kujutasime niisgust asja ette, et osalt ühelt kodanikest võetakse ära võimalus saada kaitsealast väljaõpet. Mina kujutan seda väga elavalt ette, et võib tekkida selline olukord. Ja teises punktis me mõtlesime selle all, et luua neid omaalgatuslikke organisatsioone, kuid nad peavad olema ka fikseeritud seadustes ettenähtud alustel ja korras.

J.Adams: Ma palun siiski täiendust. Selline situatsioon tekib kooskõlas põhiseadusega ja kooskõlas põhiseadusega ametisse pandud ametnike poolt. Selliselt kärbitakse täiesti seaduslikul teel kodanike õigust riigikaitsest osa võtta.

E.Tarto: Jah, kujutan ette küll. Väga elavalt isegi.

Juhataja: Suur tänu, hr.Tarto. Teeme 20 minutit vaheaega. Me koguneme taas kell 15.50.

V A H E A E G

Juhataja: Võtke istet. Kohalole u kontroll. Meid on 25. Palun kõnetooli hr.E.Tarto. Jätkub V toimkonna põhiküsimuste arutelu.

E.Tarto: Siin esitatud küismustest saime aru, milline õhukord, ja me läheksime edasi, et panna hääletusele kaks kõige olulisemat punkti, millel tõepoolest me arvates on väga suur tähtsus. Nimelt §91 "Riigikaitse kõrgem juht on Eesti Vabariigi president". Mida on siis tegelikult vaja otsustada? On vaja otsustada

kellele Eesti kaitsejõud alluvad, kas nad alluvad presidendile või alluvad valitsusele s.t. kaitseministrile, See on väga oluline punkt ja kui meil on niimoodi, et seadusandlik võim on parlamendi käes, Riigikogus käes, ja kõik struktuurid, kellel on jõudu, tähendab, politsei, piirivalve ja kaitseväed, kõik alluvad valitsusele, kas siis ei teki niisugune olukord et kui me kardame kogu aeg diktatuuri riigipea poolt, siis samal ajal võib tulla see teiselt poolt. Niisugune lahkuviimine meie toimkonnas oli päris üksmeelne, keegi vastu ei olnud ja arvati, et see on väga vajalik. Valitsuse kompetentsi jääks siis politsei, piirivalve, aga presidendi alluvusse tuleksid kaitsejõud. Ja see on muidugi väga põhimõtteline küsimus, see küllalt suurel määral suurendab presidendi rolli. Kui kõik füüsilised jõud ^{on} valitsuse alluvuses, samuti on seal kõik informatsiooni omavad jõud, siis on mitu ohtu, Üks oht on selles, et valitsus võib-olla sellisel puhul lihtsalt ei arvesta riigi seadusandlikukogu otsustega, aga on veel probleeme. Valitsus on moodustatud siiski poliitilistel põhimõtetel, valitsused vahelduvad ja oleks tähtis et riigikaitse oleks stabiilne, oleks kindlas alluvuses. Tänapäeval on ka niisugune mõiste nagu nupule vajutamine, kes käivitab siis riigikaitse. Tuumariikide puhul on see muidugi eriti ohtlik ja oluline, aga nii on ka väikeriikide puhul. Oleks vaja, et selleks oleks professionaal. Meie toimkond leidis, et sellisel juhul oleks parem kui kaitseväge oma ülemjuhataja kaudu alluks riigi-

peale, Ja ma palungi pärast arvamuste vahetamist, panna hääletusele, kas ollakse sellise parandusega nõus, et riigikaitse kõrgem juht on Eesti Vabariigi president. Ma palun hääletada, hääletusele panna põhimõte, mitte sõnastus. Me ei ole veel president ütelnud, ütleme siis riigipea. Aitäh.

Juhataja: Tänan, hr, Tarto. Küsimuse esitamiseks saab sõna hr. Kelam, palun. Järgmisena saab küsimuse esitamiseks sõna hr. Adams.

J. Adams: Lugupeetud ettekandja! Minu esinemises on tegelikult kolm küsimust, aga esimene küsimus läheb paratamatult jälle sõnade peale välja, võib-olla ma sain valesti aru, kuid minu jaoks sõna "riigikaitse" on tunduvalt laiem mõiste kui sõna "kaitsevägi". Ma näen siin mitmesuguseid organiseeritud ja organiseerimata tegevusi kuni skautliku tegevuseni välja, mis võib riigikaitse osa olla. Tähendab, siin kerkib mul otsekohe küsimus, millises tähendusmähus on siin sõna "riigikaitse" kasutatud ja kas ta on sellisel juhul termin või samamoodi üldkeelselt erusaadav? See oleks esimene küsimus. Teine küsimus on selline. Kas toimkonnas on kaalutud varianti, et riigikaitse laiemas mõttes, mitte ainult kaitsejõudude juhtimiseks oleks mõeldav mingi kollektiivne organ? Ma aktsepteerin täiesti neid seletusi, et selle töö juures on vaja piduvust ja sellisel juhul oleks mul kolmas küsimus: Kuidas teie toimkond on praktiliselt kujutanud ette riigipea tegevust riigikaitse juhtimisel?

E.Tarto: Kõigepealt vastus esimesele küsimusele. Mei e töepoolest oleme mõistnud riigikaitset laiemas tähenduses. Siia juurde käivad veel muud lisaks kaitseväge juhtimisele, sest sellesse viitab ka juba §90, kus on öeldud, et Eesti Vabariigi kaitsejõud koosnevad Eesti Vabariigi kaitseväest ja seaduslikust korras kinnitatud kodanike algatuslikest kaitseorganisatsioonidest, nii et riigikaitse kõrgem juht oleks veel laiem mõiste. Teisele küsimusele ma vastaksin niimoodi. Toimkonnas on arutatud, et sellisel juhul, kui riigipea jääb riigikaitse kõrgemaks juhiks, on tema juures riigikaitse nõukogu, Vahepeal oli meil arutusel, et me paneme selle ka põhiseadusesse, nagu see oli 1937, 1938.aasta omas, kuid siis hiljem arvasime, et see võib-olla sätestatakse seadustega, Kujutasime ette, et tegelik struktuur oleks nii, nagu oli 1938.a. põhiseaduse järgi. Selles oli olemas riigikaitse nõukogu, presidendile allus sõjavägede juhataja, ülemjuhataja, Aga muidugi kõik see tuleb otsustamisele juba vastava seadusega. Võib-olla selgituseks veel niipalju, et praegu kaitseminister ei pruugi üldse sõjaväelane olla, see on poliitiline otsustus. Tema funktsioonid sõjaväe varustuse eest muretsemine, kontrolli teostamine sõjaväe üle jne.

Juhataja: Tänan. Lugupeetud kolleegid, on jäänud vastu pidada 1 tund, nii et palun konsentreeruda §91 1.löikele, kus teematoimkond "Riigikaitse" soovib et me langetaksime oma eelistuse, arvamus. Hr.Kork, palun.

T.Kork: Lugupeetud kolleeg hr.Tarto! Paragrahvist 90 ma ei loe täpselt välja, kas kaitsejõududeks

hulka kuuluvad ka piiriteenistus, väli politsein, tähendab, siseväed ja muud sellised asjad. Sellest tulenevalt paluks selgitada, kui me aktsepteerime §91 1.lause esitatud sõnastuses, kellele siis alluvad minu poolt loetletud jõud? Piir ja politsejõud?

E.Tarto: Meie saame niimoodi aru, et selle skeemi järgi alluvad piirivalve ja politsei valitsusele.

T.Kork: Aitäh.

Juhataja: Tänan. Kas on veel küsimusi? Küsimusi rohkem ei ole. Aitäh, hr.Tarto. Palun, kes soovib sõna võtta? Arutelu objekt on §91 lõige 1. Hr.Adams, palun.

J.Adams: Tänan. Mina ei saanud igatahes E.Tartolt rahuldavat vastust. Kõigepealt, kas kaitsejõud on midagi rohkemat, vabandust, kas riigikaitse on midagi rohkemat kui kaitsejõud, mis omakorda koosneb kaitseväest ja kodanike algatatud kaitseorganisatsioonidest? Ja teisest küljest ma ei saanud ka rahuldavat vastust selle kohta, mida tähendab see riigipea juhtimine, mil määral see on nominaalne, mil määral see on sisuline. Tähendab, et põhiseaduse konseptsiooniga on täiesti kooskõlas, kui riigipeal oleks mitmete kõrgete sõjaväelaste ametisse nimetamise õigus, see oleks täiesti arusaadav. Samuti oleks täiesti arusaadav, kui meie põhiseadus näeks ette midagi niisugust mida võiks tinglikult nimetada, kaitse nõukoguks. Sellisel juhul oleks täiesti loogiline, et sellise nõukogu tööd kas või formaalselt juhataks riigipea. Kuidas see praktiliselt toimub, kes on tema abilised ja kuidas on tööjaotus? Ma oleksin tahtnud saada

komisjonilt selle kohta paremat selgitust.

Juhataja: Tänan, hr.Adams. Hr.Kama, palun.

K.Kama: Lugupeetud Assamblee! Ka riigikaitse toimkonna liikmena tahaksin mönda asja selgitada ja natukene kaitsta §91 1.löiku. Hr.Adamsi küsimusele vastuseks ütleksin, et jah, tõepoolest seda riigikaitset on siin möeldud kõige laiemas tähenduses, ka nii nagu §-89 järgi on kodaniku kohus osa võtta riigikaitsest, seaduses ettenähtud alustel ja korras. Selle all ei möelda ainult ajateenistust või midagi muud taolist, vaid kõiki neid, mis seaduses pannakse kodanikele erakorralises olukorras või kaitseolukorras. Sõjaseisukorras.

Nüüd küsiumus, kes operatiivselt juhib kogu seda asja? Operatiivselt juhib kaitseväge sid ülemjuhataja. Ja ülemjuhataja allub siis presidendile või riigivanemale või mis tema nimi ka on. Ja siin on põhimõtteliselt võimalik kaks skeemi. Üks on see, mis oli Nõukogude Liidus see tähendab et sõjavägede ülemjuhatajat kui sellist ei ole. On olemas staabiülem ja saabiülem allub kaitseministrile. Teine variant on siis see, et on olemas eraldi amet, kus sõjavägede juhataja, või kaitsevägede juhataja või ülemjuhataja on siis ka see isik, kes operatiivselt juhib kogu vastavasuunalist tegevust, kes on ametisse nimetatud presidendi ettepanekul Riigikogu poolt. Ka tema peab kellelegi alluma. Ja mei toimkond üksmeelselt toetas seda, et tema peaks alluma presidendile või riigivanemale või kuidas ta nimi iganes on. Põhjenduseks

just see, et valitsused võivad kiiresti vahetuda ja kui ta on otse valitsuse alluvuses, siis see ei võimalda sellel struktuuril normaalselt funktsioneerida. Kõik.

Juhataja: Tänan, hr.Kama. Hr. Velliste, palun

T.Velliste: Hr.juhataja, vastus hr.Adamsi tõstatatud küsimusele peitub suurel määral §93 viimases lõigus: "Sõjalise kallaletungi korral kuulutab riigipea välja sõjaseisukorra ja määrab kaitseväge ülemjuhataja, ootamata ära Riigikogu otsust". Ma arvan, et selles on kogu asja tuum, see on kõige tähtsam asi, milles tema kui riigikaitse kõrgem a juhi olemus seisneb. ? Ma tahaksin juhtida tähelepanu ka sellele, et tõenäoliselt tulevikus ei teki selliseid olukordi, nagu meil oli 70 aastat tagasi et kui üks polk traguneid hakkab Petseri poolt tulema, siis on aega arutada ja kaaluda või kutsuda kokku Riigikogu. Otsustada tuleb 20 minutiga, aga võib-olla mõne minuti jooksul ja võimalik, et seda tuleb teha ainult kahele nupule vajutamise, see tähendab, et ühele nupule arvatavasti vajutab riigipea ja teisele nupule siis kaitseväge kõrgem ülemus, kes on arvatavasti rahuajal kaitseväge juhataja ja kes tõenäoliselt kallaletungi korral muutub automaatselt ülemjuhatajaks. Teist võimalust ma lihtsalt ei näe. Tänan.

Juhataja: Tänan. Hr.Kask, palun.

P.Kask: Ma loodan, et ma olen samamoodi aru saanud nagu paljud teised siin saalis. Nimelt, et kaitse-

väe allumine presidendile ei tähenda veel seda, et meil ei oleks kaitseministrit, see tähendab pigem seda, et aktsioonide toimepanekuks on vaja presidendi kaasallkirja. Ja selles mõttes on see lause, mishääletusele läheb, õige. Aga siin kõlas minu arvates ka natukene liiga lihtne muster, et politsei ja piirivalvejõud on valitsuse alluvuses ja sõjajõud on kõik presidendi alluvuses ja valitsusel ei ole nendega mingit pistmist. Ma arvan, et vajalik on just nominaalne ülemuslikkus, selleks et ära määratleda, et see oleks kaasallkirja mõttes. Kui nad täielikult ära lahutada, et ühes alluvuses on sõjajõud ja teises politsei ja mõned muud jõud, siis ma arvan, võib oht, et konflikt kasvab üle kodusõjaks isegi liiga suur olla. Siin on vaja konsensusse ja kaasallkirjanõuet, et kogu kupatus oleks presidendi alluvuses. Tänan.

Juhataja: Tänan, hr.Velliste.

T.Velliste: Hr.juhataja, ma arvan et hr.Kase tõstatatud küsimus leiab vastuse sellega, kui sellest hetkest, kuijuhataja on ametisse nimetatud alluvad talle kõik kes üldse relvi kannavad, loomulikult ka piiripunkt ja politsei. Teisiti pole sõjaolukorras üldse mõeldav. Selleks ongi ülemjuhataja institutsioon ja tõepoolest erineb juhataja insitutsioonist selle poolest, et ülemjuhatajale alluvad kõik relvajõud Eesti Vabariigis.

Juhataja: Tänan. Hr.Adams.

J.Adams: Me võrdlesime siin esialgse ettepaneku teksti toimkonna tekstiga. Esialgses ettepanekus, ma tuletan meelde, oli riigipeale antud ülemjuhataja ja ka kõrgema ülemjuhataja ametisse nimetamise õigus nagu ka teiste riigiametnike puhul. Siin selles peatüki redaktsioonis on sellest traditsioonist mööda mindud aga on säilitatud põhimõte, et siin peab olema parlamendiga vastav kokkulepe e.heakskiit. Teisest küljest, kui lähtuda erakorralisematest olukordadest, on võimalus kiiresti tegutseda ja otsustada riigipeal. Kui riigikaitse juhiks olemine tähendab just neid kahte asja, siis ei ole minul midagi selle löigu vastu. Kuid ma tahaksin väita, et niipalju kui mina eesti keelest aru saan, on see lause tunduvalt paljulubavam kui need kaks konkreetset õigust ja kohustust.

Juhataja: Tänan. Sõnasoovijaid ei ole, asume hääletamise juurde. Kohaloleku kontroll. Meid on 24. Vastavalt toimkonna taetlusele tuleb välja selgitada Assamblee seisukoht §91 lõike 1 kohta. Küsimus on järgmine: Kes on selle poolt, et riigikaitse kõrgeim juht on Eesti Vabariigi president? Poolt on 19, vastu 3. Hr.Tarto, palun jätkame.

E.Tarto: Järgmine probleem puudutab kaitseväge juhataja ja ülemjuhataja ametisse määramise korda. §91 2. lõike sõnastus on meil järgmine: "Kaitseväge juhataja ja kaitseväge ülemjuhatajammääratakse ametisse Riigikogu poolt vabariigi presidendi ettepanekul". Esialgses variandis on teistpidi, kaitseväge juhataja valiti

Riigikogu poolt ja president nimetas ta lihtsalt ametisse. Milles on siin probleem? Probleem on selles, et juhul kui president on riigikaitse kõrgeim juht, siis ta valib välja kaitseväe ülemjuhataja, kuid Riigikogul on õigus sellele panna veto. Tähendab, kui Riigikogu ei ole nõus, siis ta ei kinnita seda ja president peab valima uue kandidaadi.

Juhataja: Tänan, hr.Tarto. On küsimusi. Hr.Kork, palun.

T.Kork: Hr.Tarto, meie ei ole võib-olla ühtemoodi aru saanud kasutatavast terminoloogiast, kuid §-s91 ütlete et sõja ajal akitseväe ülemjuhataja määratakse ametisse Riigikogu poolt presidendi ettepanekul, §-s 93: sõjalise kallaletungi korral määrab president ülemjuhataja ootamata ära Riigikogu otsust. Minu arusaamise järgi tekib sõjaaeg pärast sõjalist kallaletungi, kumb variant siis kehtib? Kui on kallaletung, siis määrab president, aga sõja ajal määrab Riigikogu? Kui sõjaaeg tekib muul ajal, väljaarvatud pärast kallaletungi, siis ma saan asjast aru.

E.Tarto: Lugeja teab, ma ei näe siin vastuolu. Mae ei näe siin probleeme.

Juhataja: Palun, kas on veel küsimusi. Hr.Kork, palun.

T.Kork: Kui te vastuolu ei näe, siis täpsustage, kas asendaks termini sõja ajal terminiga sõjaseisukord või midagi sellist. Need on erinevad tähendusedd. Sõjaaeg paragrahvis 91 on sõjaaeg.

Juhataja: Hr.Kork võrdleb § 93 2.löiget § 91 2.löikega,

T.Kork: Kui on sõjaseisukorra ajal, siis ma saan aru,

kui on sõjaajal, siis ei saa aru.

E.Tarto: Palun esitage kirjalikult oma ettepanek meie toimkonnale, see ei ole siiski praegu see küsimus, milles palub toimkond hääletada.

Juhataja: Härra Velliste, palun.

T.Velliste: Härra juhataja, ma võib-olla selgitaksin, küsimus on lihtsalt sündmuste ajalises järgnevuses. Mõeldud on asja nii, et kui Eesti Vabriigi vastu pannakse toime sõjaline kallaletung siis aega viitmata paneb riigipea ametisse kaitseväge ülemjuhataja. Kui on parlamendil võimalus kokku tulla, siis ta tuleb kokku ja kinnitab või ei kinnita ülemjuhataja. Kui ta seda ei kinnita, siis on riigipea kohus nimetada uus kandidaat. Sõltumata sellest, kas Riigikogu saab või ei saa kokku tulla, on ülemjuhataja ametisse nimetatud. Siin ei ole tegemist teineteist välistavate sõnastustega, vaid teineteist täiendavate sõnastustega. Ma arvan, et probleem on puhtkeeleline, aga seda ei ole mõtet praegu arutada.

Juhataja: Täna selle selgituse eest. Hr.Tarto, kas toimkond mõtles nii? Härra Runnel, palun.

H.Runnel: Lugupeetud ettekandja, kas § 93 1.lõige võiks tähendada seda, et sõjaolukorras kuulutab välja mobilisatsiooni, kuna 2.lõige ütleb, et sõjalise kallale tungi korral. Kas oleks otstarbekas 1.lõikesse panna selline täpsustus?

Juhataja: Enne kui vastab hr.Tarto, ma palun, lugupeetud kolleege püüda konsentreeruda § 91 2.lõike teisele lausele, mis läheb hääletamisele. Palun, hr.Tarto.

E.Tarto: Ma palun samti hr.Runnelil need ettepanekud esitada meile kirjalikult, sellepärast et kui me hakkame seda teksti sõna-sõnalt siin analüüsima, siis me ei jõua edasi. Ma juhin veel tähelepanu, et §-s 91 on lause: "Kaitseväge juhataja ja ülemjuhataja määratakse ametisse Riigikogu poolt vabariigi presidendi ettepanekul". Esialgu oli : "Kaitseväge ülemjuhataja nimetab Riigikogu ettepanekul ametisse ja vabastab ametist riigivanem". Lihtsalt siin on järjekord muutunud.

Juhataja: Tänan, rõhutan veel kord, arutelu objekt on §91 2.lõike teine lause. Palun, kas on küsimusi, ei ole. Aitäh, hr.Tarto. Algavad sõnavõttud. Hr.Adams, teil on sõna.

J.Adams: Lugupeetud kolleegid, ja hr.Tarto! Põhiseaduse konseptsioonis on kõrgemate riigiametnike riigiametisse saamine ette nähtud järgmiselt: ametisse saadakse lõplikult presidendi allkirjaga, riigipea allkirjaga ja seda on nimetatud ametisse nimetamiseks, kusjuures teine ja sellele eelnev voor on olnud mingisugune eelvaliku protseduur, põhiliselt on see ette nähtud Riigikogu kaudu ja nagu seaduste vastuvõtulgi oleks ametisse nimetamine kahe osaga, kusjuures riigipeal jääb tagasilükkamise õigus, see on sama mis suspensiivne veto . Mitte kuskil ei ole ametisse nimetamisel (neid meie põhiseadus määrab ära umbes 60) riigipeale antud kandidaadi valimise ainuõigust. Kandidaadi valimise õigus on

olnud igal pool laiem, . Sellisel erakorralisel juhtumil nagu peaministri ametisse saamine, on riigipeale pandud kohustus aktiivselt otsida sobivat valitsusjuhi kandidaati, kuid ka siis on jäetud Riigikogule õigus otsida kandidaati juhul kui riigipea ei leia või ei taha leida või ei suuda leida kandidaati, Praegusel juhul hr.Tarto ütles, et see on ümberpööratud kord. Ei, see ei ole ümberpööratud kord, paragrahvi sõnastus ütleb tegelikult ühte asja, et riigipeal on ainuõigus otsida ja esitada ülemjuhataja kandidaate, Riigikogul on ainult õigus neid lõpmatult tagasi lükata, kuid ei üksikul Riigikogu liikmel ega mingil grupil ei ole õigust omapoolset kandidaati teostada. Ma kutsuksin üles toimkonda, pöördumaüldskeemi juurde ning juhin tähelepanu, et peale ametliku põhiseaduslikku korra on olemas ka veel poliitiline praktikam ma ei kujuta ette , et riigipea ei leia endale riigipäevast ühtki toetajat, kes tema poolt soovitatava kandidaadi esitaks. Täna.

Juhataja: Härra Hallaste, palun.

I.Hallaste: Lugupeetud juhataja, austatud kolleegid! See skeem, mille on võtnud aluseks riigikaitsega tegelev toimkond, ühtib täiel määral ka III toimkonna poolt pakutud skeemiga, § 57 räägib tervest reast ametiisikutest, kes tuleb ametisse kinnitada riigivanema esildisel Riigikogu poolt. Vastupidine kord oleks mõeldamatu. Näiteks ülemkohtu esimees, Eesti Panga nõukogu esimees, õiguskansler ja kaitsevägejuhatajag on ametiisikud, kelle jaoks on vajalikud

nõuded ja seda ei saa panna erakondade omavahelise kemplemise mängumaaks. Ma kutsun üles toetama riigikaitse toimkonna poolt esitatud skeemi, mis ühtib täielikult III toimkonna poolt otsustatuga. Aitäh.

Juhataja: Tänan, härra Kama palun.

K.Kama: Tahan ka toetada riigikaitse toimkonna skeemi, kui Riigikogu hakkab ise leidma kandidaate ja ise neid ametisse määrama, siis on tulemuseks see, et iga partei või fraktsioon Riigikogus esitab oma ülemjuhataja kandidaadi ning kui Riigikogu langetab poliitilise otsuse, keda eelistada. Ma olen täiesti kindel, et määravaks ei saa isiku professionaalsus, vaid hoopis muud poliitilised huvid.

Juhataja:

Tänan. Härra Velliste.

T.Velliste: Härra juhataja, ma tahaksin juhtida tähelepanu ühele võimalikule situatsioonile, kui Eesti Vabariik langeb ootamatu kallaletungi ohvriks, siis loogiliselt võime oletada, et kaitseväge juhataja nimetatakse silmapilkselt ülemjuhatajaks. Kuid on võimalikud olukorrad, kus kaitseväge juhataja ei ole tegutsemisvõimeline, ta on kas hävitatud või on haige, tal võib tekkida mingeid muid takistusi, siis ei ole muud võimalust, kui ainult üks isik valib välja uue ülemjuhataja. Parlamentaarsel teel oleks selle tegemine täiesti võimatu, siis oleks riigis täielik võimuvaakum, see oleks juba üks täiendav argument

toetada seda riigikaitse toimkonna kaitse skeemi.
Täna.

Juhataja: Suur tänu. Sõnavõtjaid rohkem ei ole.

Me asume hääletama. Küsimus, millele tuleb hääletamisel vastata, on järgmine: Kes on selle poolt, et kaitseväge juhataja, ülemjuhataja määratakse ametisse Riigikogu poolt Vabariigi presidendi ettepanekul? Hääletame. 20 poolthäälega ja 2 vastuhäälega on Assamblee väljendanud oma seisukohta seõles küsimuses. Härra Tarto, kas kõik need põhimõttelised küsimused, mida toimkond soovis täna arutada, on hääletatud? Aitäh. Meie tööjärg on jõudnud VII toimkonnani. Härra Rätsep, kas on võimalik öelda, kas allesjäänud poole tunni jooksul on meil võimalik läbi- da need küsimused, mida on ette valmistanud VI toimkond, kohus, riigikontroll, õiguskantsler? Palun, hr.Rätsep.

J.Rätsep: Lugupeetud juhataja ja väsinud kolleegid!

Ma loodan, et meie toimkonna kõige olukisemad probleemid on võimalik selle aja jooksul ette kanda. Põhiküsimusena sooviksime täna Assamblee seisukohta ainult ühes küsimuses. Teema juurde asudes juhiksin toimkonna nimel teie tähelepanu sellele, et meie 18.oktoobril 1991.a. esitatud kontseptsioon osutus niisuguseks, mis osaliselt kattus meie oponentide parandusettepanekutega. Aruandele lisatud tabel näitab, et meil puudus alus käesolevaks istungjärguks alusteksti muutmiseks. Selle tõttu ongi meie 18-oktoobril esitatud kontseptsioon projekti alusdoku-

mendiks ka täna. Mitte ühtegi lahknevat seisukohta ei ole esitatud riigikontrolli küsimuses ja meie komisjon on väga pingsalt jälginud dispuute ajakirjanduses, ka teadlaste seisukohti, mis on avaldatud mujal. Riigikontrolli küsimustes ollakse kontseptuaalses mõttes samadel seisukohtadel nagu on väljendatud selle eelnõu osa puhul, selle peatüki puhul. Mõnevõrra probleemirikkam on õiguskantsleri küsimus. Saan teile kinnitada, et lugupeetud kolleeg J. Adams on võrdlevalt käsitlenud mitme riigi õiguskantsleri staatusi, me oleme selle eest väga tänulikud, kuid me jääme ikkagi komisjoniga esitatud kontseptsiooni juurde, kus selle institutsiooni tegevus peaks põhiliselt piirduma väljaantavate õigusdokumentide põhiseadusele vastavuse ja kvaliteedi ja seaduslikkuse kontrollimisega ning lisaks veel kõrgema järelvalvega kodanike ja inimõiguste täitmise üle Eesti Vabariigis. Selle piiritluse kaudu ütleksin mõne sõna E. Tarto ja riigikaitse toimkonna parandusettepaneku suhtes. Seal oli tehtud ettepanek täiendada õiguskantsleri pädevust reguleerivat paragrahvi järgmise lõiguga: õiguskantsler jälgib kaitsepolitsei, luure- ja vastuluure ja muude seadusega sätestatud teabekogumise ametkondade tegevust ning kooskõla põhiseadusega. Me arvame, et pädevuse formulatsioon varem nimetatud osa - järelvalve kodanike ja inimõiguste täitmise üle on oluliselt katnud selle probleemistiku, mida hr. Tarto täiesti tänuväärselt esitas. Ta katab niivõrd

et riigikaitse toimkonna ettepanek oleks väga sobiv põhjalikumalt ja täpsemalt ja konkreetsemalt ja nende poolt esitatud kujul võtta arvesse seaduse koostajatel, kes formuleerivad õiguskantsleri ja tema ametkonna tegevust. Seal oleks selle ettepaneku lahendamise õige koht, vastavalt konkreettsuse astmele. Minu arvates selle funktsiooni sätestamine järgnevas seaduses ei lähe vastuollu kavandatava põhiseaduse vastava osaga. Lugupeetud kolleeg Ü.Uluots leidis, et õiguskantsleri kohuseks on riigijuhtimise seaduslikkuse kontroll. Meie toimkonna arvates niisugune ettepanek on liiga piiramatu, sel juhul tõuseks riigikantsler kogu riigi peaaegu kõigevägavamaks järelvalvajaks. Niisugune piiramatu funktsioon, tema sätestamine põhiseaduses pole meie toimkonna arvates vastuvõetav. Eelasi on esitatud parandusettepanekud Ü.Seppa poolt, need on tõepoolest poleemilised probleemid. Need formulatsioonid, mida kolleeg Seppa on esitanud, ei ole niisugusel kujul ka vormiliselt vastuvõetavad ja arvestatavad, kuid nende teemade käsitlemisel arvatavasti ristuvad meie seisukohad järgnevate dispuutide käigus, Arvan, et siin ei ole praegu veel õige aeg küsimuste hääletamisele panekuks. Kõige olulisem küsimus, mida ma paluksin toimkonna nimel täna otsustada, on küsimus selle kohta, kas pooldate prokuratuuri kui iseseisva institutsiooni väljajäämist eraldi peatükina Eesti Vabariigi põhiseadusest. Ma esitaksin selle küsimuse just niimoodi seoses sellega, et eelneva käsitleuse järgi ei ole enam

prokuratuuri projekteeritud struktuuride hulgas. See küsimus tõusetus alles hiljuti seoses sellega, et Eesti Vabariigi praegune prokuratuur väidetavasti on valmis saanud Eesti Vabariigi Prokuratuuri seaduseelnõu ja sellest tulenevalt selle töö käigus esitas ta Assambleele ettepaneku täiendada Eesti Vabariigi põhiseaduse eelnõu eraldi viiest paragrahvist koosneva peatükiga, mille pealkiri on "Prokuratuur". Nende dokumentide hulgas, mis meie komisjoni nimel on teile tutvumiseks esitatud, on ka see vabariigi prokuröri L.Urge eelnõu osa formulatsioonina esitatud. Mõningad arvamused sellise peatüki vastu on siin saalis Assamblee istungitel juba kõlanud. Seni tunnustatud mudeli järgi jääb prokuratuur teostama järelevalvet kohtueelse uurimise üle, jääks süüdistajaks kohtus, jääks teostama järelevalvet kohtuotsuste täitmise üle. Nii et ta oleks ainult kohtumenetlusega seotud figuur, kelle staatuse põhialused on sätestatud projekti vastavas sättes kohtupeatüki ühe paragrahvina. Pean endiselt sellist käsitlust piisavaks, samuti arvab nii toimkond, seal on küsimus läbi hääletatud, selle ametkonna poolt esitatud täiendusettepanek ei toonud kaasa übermõtlemit, Selle täiendusettepaneku järgi on prokuratuur ette nähtud iseseisva ametkonnana, kes allub ainult Eesti Vabariigi Prokuratuurile ühekordse alluvuse põhimõttel, nii nagu ta seni on olnud, ainult jääb ära veel otsealluvus legaliseeritud otsealluvus NSVL peaprokurörile, kellele nad allusid

ühikordse alluvuse korras. See on nüüd probleem, mille ma teile esitaksin, kas on vaja nõisugust ametkonda, arvestades seda, et prokuratuuri väga paljud kohtumenetlusest väljajäävad funktsioonid on kaetud õiguskantsleri ametkonna ja riigikontrolli ametkonna poolt. Ma pikemalt ei agiteeriks hii või teistsuguse otsustuse poolt, sest meie komisjoni edasise töö jätkamiseks just palumeagi seda otsustada, me tahaksime teada, kas põhiseaduse mudelisse peaks lülituma veel üks eraldi peatükk, mille formuleerimine oleks arvata-vasti meie ülesanne, või mitte. Nii et küsimus, mille ma teile esitaksin või paluksin esitada juhatajal on: kas pooldate prokuratuuri kui iseseisva institutsiooni väljajäämist eraldi peatükina Eesti Vabariigi põhiseaduses? Edasi veel üks formaalset laadi küsimus.

Juhataja: Härra Rätsep, ma vabandan kui on võimalik, ärme praegu edasi lähe, enne kui see küsimus on lahendatud. Kuivõrd on küsimuses kaks küsimust, üks see, mis puudutab prokuratuuri kui iseseisvat riigiorganit, ja teine pool on see, kas prokuratuur peaks olema iseseisva peatükina põhiseaduses. Neid kahte küsimust korraga hääletamisele panna ei tohiks.

J.Rätsep: Meie komisjon mõtles teda iseseisva institutsioonina, nagu ta on esitatud vabariigi prokuratuuri poolt, muu lahenduse puhul ta ei oleks iseseisev institutsioon, ta oleks eeldatavasti praeguse kujutluse järgi justiitsministeeriumi või kohtu või õigusministeeriumi alluvuses ministri

asetäitja tasemel, sel juhul ei oleks ta iseseisev institutsioon. Nii et ma arvan, et küsimus oleks niiviisi ühekordsena esitatud.

Juhataja: Lugupeetud Assamblee liikmed, lugupeetud hr.Rätsep, me peame otsustama, mille poolt me hääletame. Kas selle poolt, et põhiseaduses on peatükk, mis kõneleb prokuratuurist, või me asume hääletama küsimust, mis lahendab selle, kas prokuratuur on iseseisev riigiorgan või mitte. Kui on vaja hääletada mõlemat küsimust, tehkem seda. Hr.Rätsep, palun aruande viimane osa.

J.Rätsep: Sel juhul ma esitaksin küsimuse, kas prokuratuuril on vaja käsitleda põhiseaduse projektis eraldi peatükina.

Juhataja: Ma vabandan, et ma katkestasin, aga üks osa aruandest jäi esitamata. Suur tänu, meil on teada küsimus, millele otsime vastust. Millised on küsimused hr. rätsepale? Küsimusi ei ole. Aitäh. Kes soovib sõna? Sõna ei soovita. Kohaloleku kontroll. Vabandan on sõnasoovijaid. Palun hr.Velliste.

T.Velliste: Kõigepealt siiski arutada ja hääletada ainult küsimust sellest, missugune on prokuratuuri funktsioon Eesti õigussüsteemis. Küsimus sellest, kuidas ta asub põhiseaduse tekstis on teisene.

Juhataja: Tänan, see ettepanek oli toimkonnale. Sõna soovib hr.Sirendi, palun.

A.Sirendi: Võib-olla ma olen üks vähestest, kes ei saa otsustada toimkonnasiseselt seda arutelu, võib-olla me saaksime täiendavat informatsiooni ja vahetaksime

mõtteid, et seda hääletamist jätta järgmiseks korraks.

Juhataja: Tänan. Härra Runnel.

H.Runnel: Kallid kolleegid, ma julgen juhtida tähelepanu et pole mõtet koormata põhiseadusi nende peatükkidega, pigem võiksime mõelda, kuidas kokku tõmmata. Näiteks oleks isegi mõeldav, et õiguskantsler eraldi peatükina lülitada hoopis presidenti käsitleva peatüki alla ja sellepärast ei pea ma prokuratuuri peatüki avamist üldse tarvilikuks. Ta ei ole selline figuur, mis oleks teiste riigorganitea võrreldav. See on täiesti teisejärguline asi.

Juhataja: Suur tänu. Lugupeetud kolleegid, ma tuletan veel kord meelde, et küsimusi, mida on vajalik saalis hääletada, esitavad toimkonnad oma juhi kaudu. Enne kui hakkame hääletama, kohaloleku kontroll. Meid on 21. Alustame hääletamist. Küsimus, millele tuleb vastata, on järgmine: Kas olete selle poolt, et põhiseaduses puudub iseseisva peatükina prokuratuuri käsitlev osa? Kas olete selle poolt, et põhiseaduses puudub prokuratuuri käsitlev osa iseseisva peatükina. Hääletame. 19 poolthäält. Vastuhääli ei ole. See küsimus on lahendatud. Hr.Rätsep, palun.

J.Rätsep: Teine küsimus on terminoloogia küsimus, Ma formuleeriksin selle küsimuse niimoodi: kas pooldate riigi kõrgeima kohtu nimetusena terminit "riigikohus"? Küsimus on hääletamisväärne sellepärast, et senise seadusloome käigus on paralleelselt olnud ikka veel ka ülemkohtu nimetus. Isiklikult ma oleksin lugupidamisest J.Adamsi kui aluseksvõetud projekti autori vastu siin esitatud nimetuse poolt. Tema mäletatavasti

nimetas ka seda kõrgeimat kohtuorganit riigikohtuks. Keeleteadlased seletasi, et ta ei ole riiklik, ta on riigi kõrgeim kohtuinstants, nii nagu riigivanem, riigikogu jne.

Juhataja: Palun, millised on küsimused? Küsimusi ei ole. Aitäh, hr. Rätsep. Palun, kes soovib sõna? Sõnasoovijaid ei ole. Panen hääletamisele küsimuse: Kes on selle poolt, et kõrgeima kohtuinstantsi nimetus on riigikohus? Hääletame. 21 poolthäält, vastu ei ole. Ka selles küsimuses on Assamblee väljendanud oma selget seisukohta. VI toimkond on osanud mõlemad küsimused formuleerida nii, et on saanud ka nendele täiesti ühemõõtmelise vastuse. Suur tänu. Kas VI toimkond soovib veel sõna? Ei. Tänan.

Juhatus poole pöördus täna VII toimkond ja tegi ettepaneku, et võiks saabuda ka selline hea päev, mil nemad oleksid esimene toimkond, kes alustab istungit. Selline hea päev saabub järgmisel nädalal. Suur tänu teile kallid kolleegid, tõsise töö eest! Eilsest ja tänasest teemast on jäänud käsitlemata VII toimkonna aruande 1. osa esitamine ja läbiarutamine, vajalike hääletuste läbiviimine. Seda teema järgmisel nädalal. Mõned teated.

Kõigepealt tuletan kõikidele meelde, et järgmine nädal on töönädal. See töönädal algab esmaspäeval kell 10 tööga toimkondades. Kell 12 kohtume aga siinsamas saalis. Ja nüüd ma annan organisatsioonilistes küsimustes sõna toimkondade juhtidele.

Härra Raig, palun.

I. Raig: Ma ei ole toimkonna juht, kuid paberite hulgas, mis meile eile jaotati, oli üks paber, mis käsitles Assambleest osavõttu või õigem sellest puudumist. Praegu on siin koos vähem rahvast, kui siin on olnud Ülemnõukogu halvematel päevadel, ma pean silmas proportsiooni. Mul oleks ettepanek, et selle paberi koostaja, kes fikseeris puudujaid (seal allkiri puudub, võib-olla on Propst selle asjaga kursis), kuidagi informeeriks avalikkust ka sellest, kui suur on Assamblee tööst osavõtjate arv. Tänan.

Juhataja: Härra Raig, teie ettepanek on juba realiseerimist leidnud. Aitäh. Hr. Jürgenson, palun.

K. Jürgenson: VII toimkonna organisatsioonilistest küsimustes niipalju, et meil algab töö juba tuleva nädala esmaspäeval kell 10 võimalusega kuulata Tallinna Linnavolikogu hoones loengut, Soomest tulnud spetsialistilt kohalike omavalitsuste küsimustes. Komisjonid alustavad kell 10, et oleks võimalik neile ettepanekuid esitada. Mina komisjoni esimehena tulen siit kella 10 ajal läbi, kui meie komisjonile on ettepanekuid võtan need siit kaasa, nii et komisjoni liikmed ja kõiki teisi, kes on huvitatud kohalike omavalitsuste küsimustest, palun sellest koosolekust osa võtta.

Juhataja: Tänan. Me lubasime lõpetada kell 17. Kell on 17, tänane Assamblee istung on lõppenud. Me kohtume esmaspäeval. Head pühapäeva!